JURNALUL® S.F.

Premiul Convenției Europene de SF euROcon '94

Anul IV 8-14 Mai Nr. 119
Săptămînal de cultură
SF, HORROR ȘI FANTASY
16 pagini - 250 lei

NICOLAE TIȚĂ
ANA-VERONICA MIRCEA

PREMIILE POZITRONIC '95

Medalion GENE WOLFE

"POZITRONIC - GENEZE"
presents

BUZĂU STRIKES AGAIN

Guest Star:
Cristian IONESCU
Also starring:
Mihaela Muraru-Mândrea, Adrian Bănuţă, Mihai -Dan Pavelescu, Florin Munteanu, Remus Cernea , Cătălin Teniţă (Bucureşti), Don Simon, Cătălin Ionescu, Ionuţ Bănuţă & Mihaela (Ploieşti), Alina & Simona Leon, Carmen Cozea , Marian Coman (Brăila, Florin Mircea Tudor, Michael Haulică, George Ceauşu (Iaşi), Dan Sociu (Botoşani), Dana Cernat, Mugurel Comilă, Dan & Călin Ghetu, Costi Pană (Buzău)
Director: Mugurel Comilă

A long time away...

Data stelară 29.04. 1995, la Buzău, a avut loc a doua incursiune în viitor pe anul în curs dublată de o "Seară JSF" , în organizarea cenaclului Pozitronic. Această "seară" a ţinut, de fapt, o zi întreagă, de la ora 14.00 simbătă pînă la aceeaşi oră, duminică. *(Deşi ar fi trebuit să înceapă la ora 11.00 cu o masă rotundă: "Quo Vadis SF-ul românesc", timpul excedentar de 3 ore fiind utilizat de ploieştenii veniţi la timp pentru a vizita sub stalkeria mea superbul parc al oraşului: celebrul Crîng ;nota Bi)*

Programul a fost deschis cu o audiţie de muzică a viitorului, selectată şi prezentată de Remus Cernea. În ciuda oboselii lui RC *(venise de la Craiova; între paranteze fie spus, Remus ne-a declarat că, acolo, prima zi a fost un "fiasco total", iar Dănuţ Ivănescu cam acelaşi lucru şi despre cea de-a doua zi ;nota Bi)*, a timpului insuficient acordat şi a echipamentului, muzica i-a fermecat pe mulţi dintre cei prezenţi. Florin Munteanu mi-a spus că i-a plăcut şi că a hotărît să dea ceva mai multă atenţie acestui domeniu, pe viitor.

În jurul orei 15.00 a avut loc deschiderea oficială a manifestării. Domnului Cristian Ionescu, ministrul comerţului, cunoscut traducător şi fan, i s-a oferit diploma de membru onorific al cenaclului; cu această ocazie, domnia sa a făcut o scurtă declaraţie cu privire la situaţia actuală şi la posibilităţile de dezvoltare a SF-ului românesc. Dl. Dercaci, patronul editurii Pygmalion, împreună cu Mihai Dan Pavelescu, noul redactor de carte, au realizat o prezentare a editurii,a planurilor de perspectivă şi a ultimei apariţii: „Halta" de Clifford D. Simak - Premiul Hugo 1963. Tot aici, domnul Dercaci, a lansat o provocare scriitorilor români de SF, spunînd că nici unul dintre aceştia nu l-a contactat în vederea publicării unui roman, lucru la care dînsul e gata să se înhame. Apoi, Adrian Bănuţă a prezentat redacţia Jurnalului SF, sosită toată la Buzău, cu excepţia Isabelei Ion, a lui Mihail Grămescu şi Liviu Radu - absenţi motivaţi.

Manifestarea a beneficiat şi de o mică expoziţie de arte vizuale. Participanţii au avut posibilitatea să admire lucrări alb-negru şi color semnate de Lucian Băbeanu, David Florian, Carmen Cozea şi Adrian Vlăsceanu şi machetele de astronave realizate de Lucian Băbeanu şi Marian Coman.

Presa a fost reprezentată de JSF, Anticipaţia şi posturi locale de radio şi televiziune din Buzău, Brăila, Ploieşti, Iaşi şi Botoşani.

Partea de ştiinţă a fost susţinută de cenaclul STRING: Mihaela Muraru Mîndrea şi Florin Munteanu, ultimul oferindu-ne o pledoarie pentru necesitatea elaborării unei noi gîndiri, unei noi înţelegeri a fenomenelor şi a lucrurilor, pentru necesitatea eliberării din chingile şi cîrjele pe care singuri ni le-am pus, iar d-na Mândrea ne-a expus teoria sa, "Matricea integratoare universală".

Pentru cinefili, organizatorii au asigurat un program de filme Sf. Nefiind un mare amator de film am intrat împreună cu Marian Coman, Dana Cernat şi Ionuţ Paraschiv în barul de la parterul Casei Tineretului şi-am stat la un pahar de vorbă & sticlă de soft drink. Apropo de paharul de vorbă! Gagii de aici mi-au mărturisit că le-a lipsit Liviu Surugiu. Aşa că, Liviule, băiatule, data viitoare trebuie neapărat să fii! *(Apropo tot de paharul de vorbă: seara, băieţii au arătat că pot lăsa soft drink-ul deoparte şi-au abordat soft whisky-ul Ballantines, Cătălin dovedindu-se un vajnic aspirant la statutul de membru Quo Vadis? ;nota Bi).*

Cina - un gest demn de cel mai deştept şi cel mai samaritean samaritean! A fost asigurată gratuit pentru toţi participanţii (inclusiv localnici); s-a putut mînca şi bea ad libitum. Pe lîngă aceasta, durînd vreo trei ore (pînă la vreo doispe) a prilejuit constituirea unor grupuri, pe baze de afinităţi, vîrstă şi scopuri, grupuri în care s-a discutat despre subiecte interesante şi variate (adică despre "verzi şi uscate"). Şi fiindcă veni vorba de masă să amintim şi sponsorii serii JSF: Radio Campus, Fundaţia Vaucluse-Provence Buzău, S.C. Rover S.A. Buzău, Camera de Comerţ şi Industrie Buzău, S.C. Crescendo Extensio S.R.L. Buzău, S.C. Giad S.R.L. Buzău, domnul Marcel Ciolacu.

Cenaclul de noapte a adus pe banca acuzaţilor pe *Dana Cernat, Dan Sociu, Marius Roşu, Marian Coman, Mihai Stoicescu şi Remus Cernea* & textele lor, iar pe cea a judecătorilor pe Adrian Bănuţă, George Ceauşu şi Mihaela Muraru-Mândrea. S-a observat că tinerii creatori sînt atraşi de abordarea şi reinterpretarea miturilor esenţiale, însă construcţia textelor este prea vaporoasă şi întrucîtva artificială, că autorilor nu le lipseşte talentul, ci experienţa care aduce acel suflu ce poate anima o lucrare.

Mugurel Comilă ne-a oferit două texte ale lui Ionuţ şi Adi Bănuţă, create acum mai bine de şapte ani, în 1987, iar Adi ne-a citit "Tolale" de Ana-Veronica Mircea. Nea Sandu Bîrfotecaru' ne-a prezentat o poezie şi un text parodie după cyberpunkşi. George Ceauşu a apreciat că unele dintre prozele lecturate trec de pragul publicării şi că textul lui Remus Cernea, excelent la nivel ideatic şi cu puţine scăpările nivel stilistic, este de departe cel mai bun al serii. Cenaclul s-a "spart" puţin după ora patru dimineaţa cu regretul că dintre premianţi nu au fost prezenţi decît doi, dar vezi P.S.-ul.

Cazarea, suportată ca şi masa şi cheltuielile de transport ale invitaţilor de către organizatori, a fost făcută la acelaşi hotel ca şi data trecută. Ca participant la ambele manifestări, vă asigur că a fost ceva mai cald. Data viitoare, poate că o să se ajungă chiar la 0° C. (Glumeam!!!... Sau nu?)

A doua zi, discuţia despre o "convenţie estică" a eşuat din cauze uşor de anticipat: nu s-a spus ce vrea să însemne această titulatură (un supercenaclu al ciuburilor din partea de est a ţării, o manifestare periodică, o confederaţie de cenacluri, asociaţii şi cluburi, un fel de ArsFan de Est?), care ar putea fi scopurile (o centralizare numai de dragul centralizării este un "shit"), care ar fi necesitatea şi alte chestii d-astea mărunte. În atare situaţie, discuţia a divagat din ce în ce mai mult de la subiect.

Dar iată c-am ajuns aproape de capătul relatării, şi din ochiul stîng îmi curg lacrimi negre de furie (sau o fi uleiul mineral?); la urma urmei, n-am dat în nimeni, n-am făcut nici o ironie muşcătoare; şi nu că n-aş fi vrut, dar n-am avut de cine sau de ce să mă iau. Da' ochiul drept rîde ca un dement: spune eul responsabil pentru chestia asta: "Lasă mă, că te-ai distrat bine şi ţi-ai făcut prieteni noi! Cum zice undeva: *it's nice to be important, but it's more important to be nice!*

Cătălin TENIŢĂ

PS *Bă, da' nu vine el, Pozitronicu' următor! Atuncea îl termin, îl demolez, îi toc, îi rup, îi...* (sting-eul).

Tren. Craiova. Aşteptare. Cazare.. Revederi. Saluturi. Sărutări. Discuţii. Contraziceri. Muzeu. Gazde îngrijorate, exasperate: *"Iar vă e foame?!"* Masă. Cenaclu. Universitatea "Elta"- Paranormalisme Pseudouniversitare (moment vesel, dramă de familie). Alte discuţii, contraziceri, concluzii. Teatru. Masă festivă. Ministrul. Discurs. Amintiri. Aplauze. Iar cenaclu. Sorin Repanovici. Povestiri. Din nou ministru. Discuţii. Premii. Concluzii.

Iubite cetitorule, simţeam eu că la sfîrşitul ăsta de mileniu se va întîmpla ceva. La Craiova, la *Festivalul "Henri Coandă"* s-au întîmplat trei lucruri:

1) scriitorul român de SF s-a hotărît să nu mai aştepte mila editorilor şi a MTS-ului şi să-şi publice singur cărţile că el pentru asta trăieşte *(cum va reuşi asta, depinde de imaginaţia sa).*

2) fanul şi animatorul de SF Alexandru Mironov face cadou fanilor o viitoare emisiune de SF, *"Lumea de mîine"*, ce va dura două ore şi va conţine filme, informaţii şi o grămadă de alte chestii.

3) revista Quasar se va transforma într-o antologie anuală de SF unde se va afirma scriitorul român de SF (cel de la punctul 1). Antologatori vor fi doamna Constantina Paligora şi domnul Mihail Grămescu. Cam atît.

Uitasem să vă spun, vineri, 28 aprilie, a fost inaugurată prima bibliotecă SF din Oltenia. Aurel Cărăşel, întemeietorul bibliotecii, a declarat că vrea să ia cărţile filialelor bibliotecii aflate la Cernavodă şi Ploieşti şi să le aducă la Craiova. De ce oare?

Isoscel.

Premiile
Festivalului Henri Coandă:

Schiţă SF: Costi Gurgu
Povestire SF: Radu Haraga
Nuvelă SF: Liviu Radu

Schiţă Fantastică: Liviu Radu
Povestire Fantastica: Liviu Radu
Nuvelă Fantastică: Liviu Radu

Arte vizuale:
Grafică: Sergiu Grapă
Pictură: Romeo Botez
Sculptură: Orlando Armăsaru
B.D.: Radu Gavrilescu
Machetă: Lucian Băbeanu

Membrii cenaclului "Henri Coandă" caută trofeul cîştigat la Eurocon-ul de la Stresa, pentru fanzinul "Omicron".

Festivalul naţional "Henri Coandă"

A fost mai întîi primul mare festival organizat de Craiova din anul 1987 şi pînă aici.

A mai fost aniversarea a 25 de ani de existenţă a unui cenaclu care a depăşit vicisitudinile istoriei de multe ori nedrepte şi a reuşit încă odată să se afirme ca unul dintre cele mai importante centre ale migrării SF româneşti.

A mai reprezentat, sperăm, momentul unei reconcilieri a craiovenilor cu craiovenii şi a craiovenilor cu restul lumii; un moment al reamintirii şi, în egală măsură, al încercării de a descîci căile încă nevăzute ale viitorului SF-ului craiovean. Am întîlnit la acest festival, stînd alături, un Viorel Pârligras, un Niţă Dodo şi un Daniel Dumitru. Plus un Aurel Cărăşel. Lucru pe care nu-l mai credeam posibil.

Ca şi Universitatea Craiova, cenaclul „Henri Coandă" reprezintă „o iubire alb-albastră" a fanilor săi. Iubire care a încălzit încă o dată inimile celor pentru care literatura SF a însemnat sau mai înseamnă ceva: au fost prezenţi, dintre foştii tineri membri fondatori, domnii Alexandru Mironov, Ion Ilie Iosif, Mihai Nicola, Marius Stănescu, Radu Honga. Cu părere de rău, au lipsit cîţiva. Nu din vina lor, vă asigur.

Au trecut, deci, 25 de ani. Ne-am întîlnit din nou, cei foarte tineri cu cei foarte bătrîni; au trecut anii, dar flacăra a fost dată dintr-o mînă în alta, cenaclul, mai tînăr ca oricînd, descoperă, zi de zi, noi talente. Să le urăm tuturor consacrarea şi cît mai multe cărţi valoroase.

Ce n-a fost Festivalul „Henri Coandă"?

N-a fost - şi nu din vina organizatorilor - momentul întîlnirii majorităţii scriitorilor şi editorilor de literatură SF ai ţării. Au lipsit mulţi din diferite motive. Regretele sunt tardive, ca toate regretele, inclusiv regretele suprapunerii acestei manifestări de prestigiu cu o alta, care s-a petrecut la Buzău. Nu din vina noastră.

Aş mai dori să vă mai spun că s-a făcut tot ce s-a putut face. Mulţumim pe această cale tuturor sponsorilor pe care îi vom mediatiza constant, conform înţelegerii dintre noi: Sitaco SA, Top Edge Engineering, Ciobăniţa SRL, Charlie Comat, Tîrgul en gross, R&B, Elpreco SA, Cit SA, Bachus SA, Intercom Fiat Service, Tescoveanu SNC, Matei SRL, Liceul „Henri Coandă" şi Federaţia Romilor Românizaţi din România.

I-am dori, dacă şi domniile lor vor dori, să devină sponsori permanenţi ai festivalelor „Henri Coandă" din anii care vin.

Mulţumim, de asemenea, participanţilor - au fost extraordinari.

La fel reprezentanţilor mass-media: TVR, Radio „Oltenia", Terrasat, Radio România Actualităţi şi Tineret, Radio - Televiziunea „Europa Nova" reprezentanţi ai „Gazetei de Sud", cotidianul „Cuvântul Libertăţii".

În rest, toate bune. Să ne vedem sănătoşi peste un an. Cînd ideea unui Festival Naţional „Henri Coandă" va prinde rădăcini adînci în conştiinţa amatorilor genului. Dar înainte de a încheia, să mai mulţumim domnului Ion Dumitrescu şi tuturor reprezentanţilor Universităţii ELTA care au îmbogăţit sumarul manifestărilor, precum şi marelui manager şi om de teatru Emil Boroghină pentru amabilitatea de a pune la dispoziţie foaierul Teatrului Naţional Craiova, pentru expoziţia de arte vizuale şi, mai ales, pentru marele gest de a include în program vizionarea piesei „Phedra" în regia lui Silviu Purcărete, oferită gratuit tuturor participanţilor.

Mircea Liviu GOGA

JURNALUL ®

Editat de: INTACT SF

PREMIILE CONVENŢIEI NAŢIONALE DE SF 1993 - PLOIEŞTI
CONVENŢIEI EUROPENE DE SF 1994 - TIMIŞOARA
GEOVALY SRL - BUCUREŞTI (activitate promoţională)
CONVENŢIEI NAŢIONALE DE SF 1994 - BAIA MARE

COLECTIVUL DE REDACŢIE :

Adrian BĂNUŢĂ
(REDACTOR ŞEF)

Număr realizat de:
Nicolae C. ARITON,
Ionuţ BĂNUŢĂ,
Remus CERNEA,
Mihail GRĂMESCU,
Florin Iulian HRIB,
Isabela ION,
Cristian IONESCU,
Liviu RADU,
Don SIMON,
Cătălin TENIŢĂ,
Florin Mircea TUDOR.
(REDACTORI)

ADRESA REDACŢIEI:
Şoseaua Bucureşti-Ploieşti, nr. 25-27, sector 1, Bucureşti
Tel. 2107136, 2109366, 2109946

RĂSPUNDEREA MATERIALELOR INFORMATIVE REVINE AUTORILOR

Tehnoredactare computerizată *Adrian şi Ionuţ BĂNUŢĂ*
Culegere: *Ruxandra ROGOJINARU*
Corectură: *Remus CERNEA*
Montaj offset: *Georgiana DUCMAN, Mariana SEBE, Silvana GREERE*

JURNALUL S.F. este înscris în Catalogul Presei la poziţia 2.128. Abonamentele se pot face la orice centru RODIPET. Cititorii din străinătate se pot abona prin RODIPET SA PO BOX 33-35, telex 11995 Telefax 3129432 Bucureşti - România Piaţa Presei Libere nr. 1

Acest săptămînal face parte din reţeaua naţională a publicaţiilor JURNALUL

Director administrativ: Titus GUVIR
Redactor şef: Marius TUCĂ

Tiparul executat la INTACT

Fandom Postdecembrist

PIV (supliment al revistei VIP)

Chatra (roata ţigănească) de la Craiova

(portret etnic de întîlnire)

Motto – „Pe uliţa armenească Trece-o şatră ţigănească" (Veche baladă olteneacă)

Dacă Bucureştiul este „Micul Paris" al Europei, atunci, cu siguranţă Craiova ar putea concura la titlul de adevărat Versaille al Micii Franţe cruciate de la Porţile Orientului de rit vechi. În Craiova lancului Jianului, în Craiova lui Tudor şi Mihai cel Mare – regele tuturor românilor – e încă întuneric de ev. Starea de asediu instaurată pe vremea tiraniei familiei lotrului ţigan analfabet cu diplomă universitară. Aşa cum, prin unele locuri, în toată ţara, au rămas mulţi tovarăşi însărcinaţi încă de pe vremea defunctului regim de tristă amintire şi trebuie ajutaţi să avorteze.

În zilele de 28-30 aprilie (e tot „aprilie, nu-i mai", cum spunea Ion Barbu), cînd însorite, cînd ploioase şi reci, în starea de necesitate ce caracterizează la noi dictatura democratică post Revoluţionară, au avut loc *Zilele Coandă*, tradiţionala chatră de talie naţională a ţigăniei SFului român. Invazia de culoare culturală s-a întrepletit armonic cu urdiile stabilizate mai demult ale ţigănimii puse pe ciordeală. Ostilităţile asupra minorităţii române s-au desfăşurat în spiritul obişnuit al încălcării legilor războiului şi păcii. Fascia ţigănească de ocupaţie a întreprins uzuale acţiuni specifice de descurajare a creştinilor de limbă şi naţionalitate română, slavă, a catolicilor, protestanţilor şi evreilor. Cu vreo treizeci de ani în urmă, la o discotecă de pe litoral, o turistă franţuzoaică, o puştoaică de vreo 14-15 ani, mi-a aruncat o poantă: cică: „La Roumanie? Ca n'existe plus!" Fiind foarte tînăr şi temperamental atunci, m-am simţit lezat în spiritul meu naţional şi am făcut mare tărăboi şi paradă, dar ulterior, pe parcursul anilor, încercînd să judec nepărtinitor afirmaţia de atunci a micuţei parizience, am trecut prin diferite faze de interpretare a ei, pînă la nuanţa de a-i da chiar dreptate fără reţineri. După atîţia ani de atunci, mă simt totuşi în (pre)disponibilitatea de a-i răspunde azi: *Pourtant la Roumanie existe – la Roumanie c'est Moi!*

Grafica: Ionuţ BĂNUŢĂ

Aş remarca, la Craiova, cu toate acestea, o mai mică aglomeraţie de rom pe cap de locuitor român decît în lagărul imperial de exterminare a europenilor din enclava venetică a Bucureştilor unde dominaţia „faraonilor" aminteşte de absolutismul din delta fluviului Hapy din urmă cu trei milenii.

Între formele de expresie ale inculturii de tip „Borîta" Dolj s-a înscris şi parodia *Phedra*, cică după jansenitul Racine – o oroare „de talie mondială" – un afront la cultura şi civilizaţia universală, un ghiveci care aminteşte de „operele" promovate de cenzura defunctului regim în statele foste comuniste, actual învrăjbite. Încercînd să imite realizările teatrului modern francez şi englez de acum vreo 30 de ani, dar cu o lipsă de talent şi infatuare pe care numai ţigăneala „jocului" (să-i zicem) „actorilor" o concura. Întrucît zburătoare june nunteau prin bisericile părăsite de localnici greco-catolici întru profanare, grupul nostru SFist a fost singurul public care a onorat cu prezenţa sa (alături de oficialităţile locale) – în aşteptarea domnului ministru Alexandru Mironov – sala Teatrului Craiovean la penibila farsă bufă (la care se referea poate Apostolul Neamurilor în epistola către corinteni cînd spunea că „Totul ne este permis, dar nu totul este cu folos") recomandînd pentru aceste cazuri speciale trecerea prin foc – holocaustul). Ilustraţia muzicală cu scîntei de rezonanţă tracică se vor aluzii, poate, la numele şi originea soţiei dramaturgului clasic francez, sau la situaţia concretă de la noi. În întunericul scenei cîteva balaoacheşe amărîte, sumar îmbrăcate şi cu pălării de pastori protestanţi şi-au expus impudic lăptăriile şi zbieretele, scremetele şi horcăiturile nearticulate. Cîţiva tipi în chiloţi (ca să nu se creadă că este vorba de sans-cullottes) tetra au defilat prin semiobscuritatea obositoare încercînd să exprime cît mai vulgar naturalist o bulangeală oedipiană de compilaţie la sfîrşitul căreia snobii locali şi din ţară – oficialităţi şi oaspeţi, altfel oameni simpatici cu care am avut plăcerea să fac cunoştinţă la vernisajul expoziţiei din foaier, au aplaudat (probabil de complezenţă). Aceşti veritabili *ciberpuchişti* considerau pesemne înscenarea ca pe o injurie la adresa spiritului naţional terfelit de Marea ţigăneală suficient de grosieră cît să o înţeleagă şi vulgul. După opinia mea, singurul element scenic interesant din tot spectacolul fedro-obscen a fost „Luna" de lumină de reflector din colţul de dreapta sus a decorului, evoluînd frenetic din lună-plină în crai-nou – ca o sugestie a timpului-cetrece. În rest, numai încercare murdară de a învrăjbi între ei religios creştinii cu fraţii greco-catolici care îşi revendică pe drept recunoaşterea autonomiei religioase, încălcată de zbirul ateu al ţigăniei noastre „dă aur". Recunoaşterea civilizată şi reciprocă şi respectarea fiecărui rit existent, ca atare, nu poate duce decît la liniştirea spiritelor, pe care nu se ştie cine tot încearcă să le aţîţe.

Noi, cei de la JSF şi cenaclul bucureştean String am avut ocazia să vizităm, în cele cîteva zile, şi unele repere culturale craiovene. După jaful pe argument comunist şi apoi revoluţionar asupra muzeului Palatului RSR din ograda Majestăţii Sale Mihai de România (fost Hohenzollern – descendentul ilustrei familii Hohenfern – vezi Enciclopedia Britanică – *Templieri şi ioaniţi)* Muzeul de Artă din casa boierului craiovean Jean Michail Dragomirescu rămîne, după părerea mea, mai valoroasă – de nivel european (se vede treaba că pandurii olteni veghează asupra „patrimoniului naţional" „achiziţionat" cu japca de comunismul victorios asupra întregului popor, de pe la calofilii de altădată, sau „secularizat" de prin biserici de vandali cu mai multă vigilenţă decît poliţia şi parchetul capitalei – astfel încît Casa grecoteiului mason rămîne un adevărat crîmpei de Versaille în plină balcaniadă neagră.

În beciurile brîncoveneşti ale Patriarhiei Ortodoxe (închise pentru inventar) se mai păstrează doar mirosul vinului, impregnat în zidurile de piatră în care, cică, ar fi hălăduit şi Domnul Mihai al României Mari. Sub administrarea unei ţărănci joviale şi a unei ţigănci tăcute care au încercat să ne „spoiască" vînzîndu-ne pe-o mie-jumate nişte ouă încondeiate geometric (cică „pentru păstrat ca souvenire"), în locurile uriaşelor butii de altădată sînt expuse frînturi de mori de apă, stupi, ustensile casnice, unelte de lemn în

tradiţionala tehnică „romană" – strungărit în lemn cunoscut şi consemnat încă de pe vremea lui Vitruvius, şi... o barcă scobită-n lemn prin tehnici pirosculpturale, care nu se poate deduce de unde a eşuat tocmai în beciurile bisericeşti cu ferestruici cu ocniţe adînci ale Palatului Brîncovenesc corbănit.

La întîlnirea SFistă creştin-atee şi nobil-plebee au participat reprezentanţi ai Revoluţiei Române (de exemplu, frumoasa eroină Anca Diaconu, din Braşov, Ana Ipătescu a noastră pe seama certificatului căreia se mai găsesc prin gaşcă şi paţări care să se ţigănească făcînd „mişto"), aliaţi din fericita Moldovă săracă (de exemplu scriitorul sex-fiction Mihai Samoilă din Iaşi) (în alte fizionomii mi s-a părut că regăsesc trăsături slave de nord dar şi ecoul peste secole al La-Illah-Il-Allah-ului Porţii Otomane a lui Mohamed – ca într-un hrisov viu ce ne înfrăţeşte într-o eternă dezbinare), slavi de sud şi greci din Gorj, Roşiori-de-Vede, Ploieşti şi Piteşti, slavi de nord din Deltă şi chiar şi cîţiva nemţi şi maghiari din habsburgicul Ardeal românesc, care au schimbat jugul de fier al lui Willhelm al II-lea pe jugul de foaie verde ceapa ciorii. Din păcate, Cetatea Băniei Întemeietorului Mihai nu a fost onorată şi de Bănuţii buzoieni – din partea JSF nefiind decît simpatica „noastră" secretară a Publicaţiilor, Isa, şi filosoful în devenire Remus Cernea care a ajuns sîmbătă la Buzău. Ne-a găzduit Oltenia – prieteni vechi şi noi – întru bucuria de a-l mai avea o dată printre noi pe actualul ministru al tineretului şi sporturilor, pe Alexandru Mironov, profesorul cu vorbă dulce, însoţit de Sorin Repanovici, în a cărui fizionomie zdravănă citesc sîngele vajnic polon (cam „îndulcit" de lălăiala cuto-vlahă ce înscenează perfid şi învăluitor în înşelătorul văl al Maiei). Dintre participările „nostalgice" şi „de prestigiu" ar mai fi de consemnat Ana-Maria Borlan din Braşov, Lucian Băbeanu de la TVR şi Mara Popa fără „crocodili" după ea, precum şi prozatorul Costi Gurgu. Ne-am bucurat şi de o reprezentare macedoneană (în plus faţă de cea a Constantinei Paligora – care neagă orice tangenţă cu ţigănia de care-o suspectează cei care se iau după fizionomie şi lexic – inchizitoarea parşivă a volumului meu de debut de la ed. „Albatrosc" – cum îi zicea dînsa – în prezent traducătoare cu 500 de lei pagina la coliba editorială a „unchiului Tom" Sorin Ştefănescu, ioghist guru – cu c din g ca la Koreea – deşi nu s-ar zice, ex-tovarăşa Paligora este totuşi licenţiată a facultăţii de filologie, secţia Ştefan Gheorghiu pentru cadre); ci şi foarte tînăra dar şi isteaţa şi norocoasa şi talentata poetă Lidja Dimkowska, de expresie slavă, care, la cei doar douăzeci şi trei de ani ai ei este deja membră a Uniunii Scriitorilor din Macedonia (fostă Jugoslavă) cu cele două volume de versuri ale sale scrise în maniera modernă, experimentală. Ea vrea să îşi dea doctoratul în România în specialitatea „limba şi literatura română". Întrucît scrie şi proză, povestindu-mi două din textele sale scurte, am avut surpriza să-i descopăr afinităţi romantice, fantastice, neogotice ca tematică, poate chiar horror. După examenele (la care-i urez succes) poate că vom avea posibilitatea să punem la punct o versiune în limba română a acestor texte pentru cititorii JSF.

Printre „sponsorii" întîlnirii craiovene a fost şi o faţiune a romilor romanizaţi – unii mai păstrînd, după părerea mea, tare grave de nedomensticire, carenţe în respectarea cutumei – şi române, şi romane, şi pravoslavnice, şi creştine, prin comportamente ostile şi obiceiuri barbare – de pildă nunţi „vesele" şi caraghioase, la mişto, în biserici al căror rit nu-l respectă, ca şi încercarea ofensatoare de a ne intoxica „misonar", cu anasîna, cu „cultura" lor subdezvoltată mintal şi cacofonică muzical, pe la noi, minoritatea romînă din România, dezrădăcinată de ţigăneala comunistă şi muncitorească. De exemplu, la Craiova, Casa Studenţilor a fost, la un moment dat invadată de veseli nuntaşi şi discari obraznici care au spurcat sfînta noastră şedinţă cenaclieră cu păpuşării gen „jocul miresei" sau ursării caracterizînd tradiţiile de la sud de ecuator. La plecare, pe străzile Băniei, vizavi de incinta culturală, la chioşcul comercianţilor coloraţi care fac uperhait zbiera de nu se mai auzea om cu om urlătoarea „Maarin e la, maarin e la!". Adicătelea unde e Marin? Era vreo aluzie mascată la adresa domnului ministru al culturii sau la olteni în general? Trupele NATO de eliberare prin ocupaţie turistică n-au intervenit în nici un fel, şi nici cele ale ONU nu au aplanat conflictul interetnic şi religios – de altfel, pe teritoriul eliberat prin ocupare al României post Revoluţionare, eu nici n-am remarcat prea mulţi reprezentanţi ai acestor „trupe" (mai mult „legiunea străină" africană) care să aplaneze în vreun fel papuciada diferendului budaideleanian a răzvanilor vidrelor de culoare. Şi coloratură.

Degeaba le descîntă negresa aia la televizoare şi radiouri: „Come in mister Reagan, come in mister Bush – I want you, I want you NOW!" (and herel aş adăuga eu). Ca să-l citäm pe Radu Stanca, şi Nietzsche, şi Holderlin – „acum e miezul Nopţii", şi „numai Noaptea vine!". E miezul "Nopţii Lumii" noastre române. Nu vine rasa galbenă peste noi, cum interpretau ciumeţii proorocirile Apocalipsei, ci o maree de întuneric şi reziduu subecuatorial imperial tovărăşesc. La „hotel California" a Casei Tineretului din Craiova unde am fost cazat, duşul din cameră nu se închidea. Am anunţat recepţia, dar pe criteriul că „naşu" era tot instalator, „băiat bun, de-al nostru" – instalatorii cu studii universitare sînt la putere – n-a venit nimeni să repare defecţiunea. Terorism instalatoricesc. Or fi fost plecaţi şi ei la tîrg, la vreo nuntă ţigănească.

Toată „organizarea" întîlnirii mi s-a părut că a fost lăsată doar pe seama scriitorului şi redactorului Mircea Liviu Goga, care, sufocat evident nu a putut face faţă. Pînă la plecarea mea, duminică la prînz, de exemplu, nu reuşise să obţină, încă, banii să-mi deconteze biletele de tren, mie şi poetei macedonence, aşa cum promisese atunci cînd ne-a invitat. Sponsorizarea aceasta pe sponci a aripii negre a ciorii SFiste române semnalează apariţia unei noi meserii în nomenclatorul de specialitate al meseriilor celei mai noi, arogante şi rapace „pături" tradiţionaliste a liberţilor parveniţi: cămătăria neagră a casto-masoneriei de rit şi tradiţie hindi. Pentru a nu se înţelege din aceasta că refuz să mă supun spiritului catolic (papal) al împăciuitorului slogan ONU pe anul în curs, mărturisesc că nu am nimic împotriva ţiganilor (nici măcar un pistol sau o puşcă) naţionalişti din Europa – nu mă opun prin nimic repatrierii civilizate a acestei majorităţi zdrobitoare de pe teritoriul român – tovarăşa Indira Ghandi sau rudele ei moştenitoare poate să-şi retragă trupele, dinspre partea mea, „pentru reîntregirea familiilor", liniştită din România ocupată samavolnic de rudele odiosului regim defunct de ocupaţie a crinului negru sud-asiatic, „în frunte cu tovarăşul lor împărat" şi cu cultura lor sanscrită multimilenară cu tot – „pace-pace între două dobitoace" cum zicea ala-bala-portocala. Cioc-boc, treci la loc! Propun chiar „partidului unic de guvernămînt" al multipartinicei noastre guvernări liberale de dictatură, în acest sens, să le-o dea drept conducătoare (spirituală) de grup pe buna mea prietenă, pe ex-tovarăşa Constantina Paligora, din care citez: „piurmă" vedem noi ce facem.

Umbra încruntată a Voivodului Întemeierii bîntuie cu securea ridicată asupra reclamelor cu sticla de pepsi (un cuplu care a învins lumea – numai împreună vom etc) în aşteptarea unui moment prielnic în care veneticii care ne jupoaie să fie prinşi TOŢI la strîmtoare într-o singură noapte în numele violatei şi ultragiatei Europe.

În rest, pot anunţa fanii că domnul ministru Alexandru Mironov este la fel de gentil şi binevoitor ca întotdeauna. Împreună cu Ion Ilie Iosif („de la Ilie încoace împărăţia Cerurilor este luată cu asalt" – Christos) a participat la inaugurarea mesei festive de sîmbătă din cantina unei bodegi privatizate. Din punctul meu de vedere, faptul că ne-a onorat cu prezenţa sa întremătoare, optimistă şi blajină a fost singura bucurie reală şi împlinită de la SA(tra) craioveană, compatibilă numai cu plăcerea de a îmbrăţişa pentru o clipă pe prietenoasa, faţă de umila mea persoană, doamnă Dana Tornheim (fostă Tudor). Sentimentul ghinionului de a fi ratat una dintre cele mai nobile „partide" din România, realmente onorifică pentru oricine s-ar respecta cît de cît, îmi produce complexe. Această frumoasă a zilei şi nopţii s-a luat cu un străin (că doar nu era să ia un zlătar). Ca să parafrazez un slogan Federal German de pe vremea lui Rudi Dustche: decît ţigan, mai bine comunist!

La Muzeul de Artă, privind la chipul cu trăsături mongole al unui Jian, mi-am pus întrebarea dacă acest nume nu vine de la manciurianul „Şi An" – „mic Negru".

Duminică, în prima parte a întîlnirii cu fanii, pînă să plec eu, domnul ministru Alexandru Mironov ne-a lăsat speranţa unei sponsorizări guvernamentale pentru un volum colectiv – altul decît cel pe care-l am eu pe birou, refuzat de editura Adevărul S.A. (tră) pe argumentul că n-are bani să riste cu numele noi şi românesti – tărăgănat deocamdată şi de KarmatPress din Ploieşti ca să acorde prioritate unor tălmăciri diletante de glorioasă rezonanţă grecotee. Apropos de conciliatul meu literar, întrucît tot nu mi-a adus pe anul în curs decît 5000 de lei de la Marian Irimia (unul dintre dezertorii de la întîlnirea craioveană) – precizez că a fost, peste tot pe unde am fost consemnat cu această funcţie „onorific" şi degeaba – nici bani n-am prea primit, nici de întrebat nu m-a întrebat nimeni nimic să le spun, de exemplu că în casetele editoriale se trece şi clasificarea alfanumerică pentru biblioteci sau alte sfaturi folositoare diletantei mafii tipo parvenite peste noapte. Niciunul dintre aceşti editori nu are contract legal cu mine şi toţi au abuzat de numele meu.

Încă o dată, la Craiova, domnul Mironov ne-a vorbit despre visul frumos worldconian gleţgoist al şatrei la care ţiganiada SF mi-a făcut cinstea să mă invite şi pe mine pe daibogi – ştiut fiind că în „laBelle poc", fiind dizident şi fiu de fost deţinut politic n-am ciordit şi n-am ucis pe nimeni să am bani. Protector ca întotdeauna, domnul ministru m-a încurajat: „lasă, se aranjează"...

În urma escapadei în bănie rămîn cu nostalgia trecerii prin Catedrala Jesuită unde nu mi-am putut regăsi vechiul „coleg" de balamuc din vara lui 1989 cu care fumam împreună, supuşi „tratamentului" sălbatic cu „neuroleptice majore incisive". Episcopul mă invitase atunci la el să discutăm, fiindcă sub ochii vigilenţi ai poliţiei secrete a ceauşismului nu puteam decît să fumăm în tăcere. Păstrez amintirea convingerii cu care îmi mărturisea: DUMNEZEU *ŞTIE!*

Probabil că aşa a fost şi e să fie. Deus veult! Boje mi.

Pe 28 aprilie m-am închinat singur sub bolta arcuită marcată cu iniţialele de neînfrînt A.M.D.G.

Închei aici supliciul acestei ostilităţi cu „tradiţionalele" urări: *şocarde cocade, as daz bulez na morocan şi halelei căluţii miei s-a hales bules dă iei, bă harasel.* Adică mă puţă, mă.

30 aprilie 1995 – 1 mai 1995

Bucureşti, sub teroare de decibeli cu ţigănească de la vecinii de deasupra în lagărul fost cămin cazon de acoperire a fabricii (cenzurat) – unde am fost „repartizat" în scop „corecţional" încă de pe vremea şi de gestapoul comunist anterevoluţionar şi de unde nu am mai putut scăpa decît la mama mea, ţinută ostatică de ţigani în Ferentari. Jos căluşul din Scornicesti!

Mihail Grămescu

Acest articol conţine în totalitate punctul de vedere al lui Mihail Grămescu asupra festivalului de la Craiova unde a ajuns ca invitat special şi nu ca redactor al Jurnalului SF (vezi şi Jurnalul de Dolj nr. 113 de unde am reprodus şi articolul lui Mircea Liviu Goga pentru a nu fi acuzaţi de părtinire). n.r.

Radu Haraga

Fiică a întunericului

Prima zi

Nu voi mai scrie azi nimic. Gîvanele ochilor sînt pîrjolite – „arde şi fugi"! era deviza ucigaşilor Laurei.

„De-ajuns" îmi spun. Articolul ăsta o să-i scoată din minţi.

Ziua 2

Nu voi mai scrie încă o povestire. Mă simt groaznic. Visele îmi spun că sînt o bombă cu efect întîrziat. Biete coşmaruri! Ziarul pe care-l editez îi torturează moralmente. În loc să-l arunce cît de colo sau să ocolească standul cînd îl văd, ei îl citesc nesăţioşi pînă la capăt.

„Nesweek" e ca mantia otrăvită a lui Hercule. Arde şi fuge.

Ziua 3

Nu voi mai scrie decît această ultimă povestire. Voi dezvălui totul: cauza dispariţiei a milioane de tineri, genocidurile, de ce sînt războaiele şi de ce există.

Dar, mai ales, cum au ucis-o pe Laura.

„Nesweek" a ajuns cel mai vîndut ziar din lume. Cotidianele naţionale, revistele, magazinele lunare sau trimestriale au dispărut de mult, cu tot cu dinozaurismele pe care le publicau.

Ei nu citesc decît ziarul meu. Nimic altceva.

Nu e reclamă. Dacă nu mă credeţi, deschideţi geamul şi uitaţi-vă în jos. Nu există puşti, adolescent, adult sau bătrîn care să nu ţină „Nesweek" în mînă.

Proiectul tatălui meu a devenit realitate.

Ziua 4

Nu voi mai scrie niciodată povestiri.

Ieri glumeam. Nu credeam că aveam să mă las de scris, cînd ziarul e de citit. Dar azi vorbesc serios.

„Nesweek" e un drog. Un drog letal. Toţi, în afară de mine, sînt dependenţi. Nu pot să-şi înceapă ziua dacă nu citesc ultimele „veşti spirituale". De aceea s-a decretat că lucrul începe la ora 16 şi se termină la 22.

„Nesweek" a înlocuit televiziunea cinematograful sporturile sau jocurile electronice. „Nesweek" înseamnă distracţie. Ba nu, necesitate acută, chinuitoare, care te strînge de beregată, dorinţa înfiorătoare de a deschide chepengul propriei minţi şi de a privi înăuntru. Autohipnoză. Agonie şi extaz. Limitele umanului.

Ziua 5

Aceasta este ultimul număr din „Nesweek".

Ştiu că veţi începe să plîngeţi sau să urlaţi ca nebunii (Doamne ce ne vom face, Doamneceneavemface!!!), probabil vor avea loc sinucideri în masă, dar m-am plictisit. Poate că voi rămîne singură. Cu atît mai bine. Nu simt nevoia nici unui fetiş.

O unică bucurie voi avea la pieirea voastră: vor crăpa şi ucigaşii Laurei. Sînt sigură că şi ei se numărau printre cititorii revelaţiilor din ziarul meu. Promit că îi voi căuta printre cadavre.

Nici după moarte nu va fi uşor.

Vă rog să nu disperaţi deşi ştiu că va fi cu mult mai rău. Va întrece orice coşmar imaginabil.

Alea jacta est.

La revedere, dragii mei.

Cu dragoste,
Laura

Articol reprodus după „Nesweek", nr. 10, 31 ianuarie...

Ana-Veronica Mircea

Tolaie

Oraşu' e Dincolo. De partea ailaltă a *ploii de foc*. „Ploaie" îi zicem noi. Mama îi spune *„barieră energetică"*. Da' tata rîde:

– Ce ştie mă-ta!

Mama nu ştie. Ea n-a fost în Oraş. Nu cunoaşte „breşele" – ca tata.

Mama e femeie-de-mlaştină. Cît e ziua colindă smîrcurile – şi se-ntoarce vopsită pînă sub bărbie cu mîzgă puturoasă, cu bulbuci. Da' ne-aduce tolaie. Aduce pe puţin opt. Va să zică, una pentru fiecare!

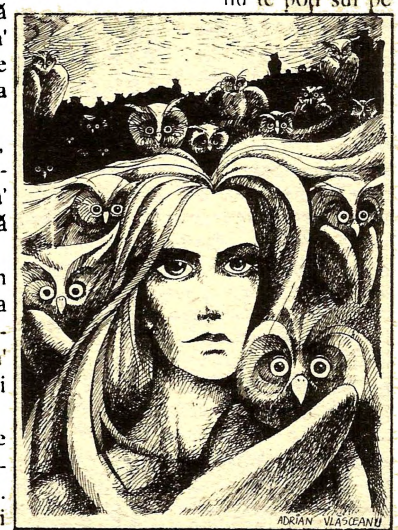

Grafică: Adrian Vlăsceanu

– Ca să nu vă bateţi, fraierilor! spune, hlizindu-se. Şi ne mîngîie. Da' noi ne ferim. Pentru că mama pute.

Şi tolaiele put. Ne ţinem de nas cînd luăm prima muşcătură. Pe urmă aroma miezului înfrînge izu' cojii – şi molfăim fericiţi fructele zemoase.

– Asta da dulceaţă! se bucură întotdeauna Zorama, soră-mea a mare. Pentru că e singura care-şi aminteşte să fi mîncat v'odată altceva. Noi, ăilalţi, am fost înţărcaţi cu tolaie!

– Cu otrava asta! spune tata.

Pentru că Orăşenii nu mănîncă tolaie.

– Tolaiele modifică bioritmu', se vaietă mama. Creşti într-un an cît altu-n doi şi-ţi scurtezi viaţa c-o jumate!

– S-a deşteptat mă-ta! rîde tata.

– Ba creştem într-un an cît alţii-n trei, spune Zorama, cînd sîntem singuri acasă.

Şi noi o credem. Pentru că Zorama e prietenă cu băboiul, cu Lonia cocoşata, doftoroaia. Aia i-a zis că-i de rău cînd şezi, ca noi, în cochilia unui melc-de-maşină.

Cochilia a adus-o mama. Că-i uşoară, o pot ridica şi io, c-o singură mînă! Pentru că-i ciur. Au cutreierat-o filiformii, viermii-de-mocirlă, într-o veselie! Asta da otravă! De-aia tata n-a luat-o în oraş. Nimeni n-ar fi dat pe ea o para chioară! (Para îi zicem noi. Mama îi spune „subunitate de credit"!).

Da' cochilia-i aur pentru noi. Că gurile-s mărunte, ca bortelite de acu' fluturelui orb, ăla de te-nţeapă cînd eşti mînjit cu suc de tolaie, şi ne distrăm a-ntîia cînd le înfundăm cu clei de urechi – la Vreme-de-ploaie.

– În Oraş nu plouă, zice tata.

– Oraşu' are cupolă, zice mama.

– Da' pe noi nu ne primesc în oraş, zice tata.

– Noi sîntem imigranţi, zice mama.

– Ba o să ne primească, zice Zorama. După ce-om plăti „împămîntenirea"!

De-aia se furişează tata în oraş. Ca să se-mbogăţească!

Nu ştim cum se îmbogăţeşte tata.

– Muncind ne spune mama.

– Ba vînzîndu-şi sămînţa, spune Zoram, cînd sîntem singuri acasă. Că sînt burjui de vor să-şi altoiască neamu'!

– Are dreptate, zice Gero, singuru' nostru frate. Şi el nu vorbeşte degeaba. El a fost o dată în Oraş, cu tata!

– Cum e acolo? îl întrebăm, pentru că tata nu ne povesteşte niciodată. E-adevărat că străzile sînt vii?

– E-adevărat. Că umblă, care mai iute, care mai agale... Da' străzile-s pentru Milogi. Care e Barosan se plimbă în cutie plutitoare! Iar pentru noi sînt la canale! Nu m-am tîrît ca-n ziua aia toată viaţa mea! Da' nu te poţi sui pe străzi dacă n-ai semnu' de identitate!

– Ala-i o stea în palma stîngă, zice Zoema. Lonia are, i-am văzut-o. Da' i-au dezactivat-o cînd au dat-o afară!

– De ce au dat-o pe Lonia afară din oraş?

Zorama nu ştie.

Da' mama a aflat. Păi cum nu, dacă bate mlaştina cot la cot cu tot soiu' de cumetre cu gură spurcată!

Lonia cumpăra tolaie. De la Milogi. Că, din toţi Orăşenii, doar ăia se amestecă cu noi, cu pleava. Şi iau tolaie la schimb, pentru mărunţişuri strînse din cerşit. Mama are de la ei un ceas şi un pieptene.

Milogii vînd tolaie Şarlatanilor, ca, de-alde Lonia, care le fierb, le-amestecă cu praf de cochilie şi fac turte. Pe alea le cumpără traficanţii şi le cară care-ncotro, cîtu-i galaxia!

– Le zice Oniricos, spune mama, şi ăştia bucşiţi de bani se bat pe ele! Că ei halesc o turtă şi visează o lună!

Tata se strîmbă:

– Ce ştie mă-ta!

Păi chiar! La ce s-ar bate ăia? Că tot aşa gătim şi noi tolaiele cînd facem provizii pentru Vremea-ploii. Şi nu visăm nimic. Că aia nu e vreme-de-dormit! Pentru că ne uităm cum spală ploaia smîrcurile, cum se deschide Oraşu' şi cum ies Barosanii. Cum ies, cum ţopăie, cum chinuie şi cum aplaudă. Şi cum o tulesc, îmbrîncindu-se, cînd dau năvală melcii. Vin puzderie, şi-s d-ăia gata să se dizolve, boşorogi de lasă-n urmă bale unsuroase, tuciurii, cu clăbuci – şi astea umplu mlaştina la loc! Ş-acuma noi aplaudăm! Pentru că am muri de foame dacă n-ar fi ea!

– Ce tot îndrugi?! îmi zice mama – cînd deschid vorba despre ploaia care-a fost. Cum o să piară smîrcurile?! Păi nu acolo merge tac-tu-n Vremea ploii, ca să smulgă tolaie crude, să le punem la uscat? Da' nu găseşte niciodată, că de cînd îl ştiu e tot nepriceput!

– Ce ştie mă-ta! spune tata. Cum o să fiu în smîrc în Vremea-ploii?! Sînt în Oraş, pentru c-atunci mi-apare semnu' şi pot să calc pe străzi şi...

Nu-l mai ascult. Strîng pumnii şi mă chinui să nu plîng. Aş plînge, dacă n-aş vedea-o pe Zorama – aia de ştie tot ! – rîzînd pe înfundate, ascunsă, cum îi place ei, într-un cotlon.

Lucrare nominalizată la concursul Pozitronic '95 - secţiunea fantastic.

Ecran fantastic

Dracula (Horror of Dracula). Producție Hammer Film, 1958. Producător: Anthony Hinds. Scenariul: James Sangster după romanul lui Bram Stoker. Imagine: Jack Asher. Muzică: James Bernard. Decoruri: Bernard Robinson. Machiaj: Phil Leakey. Interpreți: Cristopher Lee, Peter Cusing, Michael Gough, Melisa Stribling, Carol Marsh, John Van Eyssen. Regizor: Terence Fischer.

Turnat în numai 25 de zile cu un buget de aproximativ 200.000 dolari, acest film este considerat de mulți drept unul din cele mai bune interpretări ale mitului Dracula. Contele nu este prezent prea mult timp pe ecran dar influența sa nefastă este mereu simțită, chiar de la prima sa apariție în capul scărilor masive ale castelului. De-a lungul filmului, Lee îl interpretează pe Dracula ca pe un animal gata întotdeauna de atac, cu un rînjet diabolic pe buzele senzuale, amenințător dar politicos și agreabil în anumite momente. S-ar putea considera că filmul are trei părți distincte. În prima Jonathan Harker îl întîlnește pe Conte și este ucis de acesta (una din multele deosebiri față de romanul lui Stoker). În a doua zi, intră în acțiune doctorul Van Helsing (un Peter Cushing de zile mari mult mai bun chiar decît Laurence Oliver în versiunea lui John Badham din 1979), aflat în căutarea prietenului său dispărut. După „întîlnirea" cu sicriul lui Dracula transportat de acoliții acestuia spre o altă destinație, Helsing „eliberează" sufletul lui Harker de soarta pe care i-o pregătise contele, apoi o informează pe Lucy despre moartea logodnicului ei și asistă neputincios la moartea fetei. Ultima parte a filmului descrie căutarea lui Dracula și seducerea Minei de către acesta. Finalul este extrem de dinamic. Cei doi dușmani de moarte se înfruntă în biblioteca castelului și Van Helsing îl împiedică pe Conte să dispară printr-o trapă, apoi observînd lumina soarelui strecurîndu-se printre perdele, le dă brusc în lături; formînd o cruce improvizată din două sfeșnice, îl împinge pe Conte pînă în dreptul ferestrei, moment în care soarele îl preface pe acesta în cenușă. Se pare că Sangster, a hotărît ca Dracula să nu fie transformat într-un animal sau altul într-un efort de a nu preface filmul într-o poveste și pentru a-i da un aspect cît mai realist. Odată cu această peliculă, filmul horror devine mai senzual și mai expresiv, culoarea – în special cea roșie a sîngelui – jucînd un rol important.

BOOKSHOP

Ultimele noutăți Horror în Anglia

The Tea Party (Petrecerea) de Charles L. Grant, Raven Books, Robinson Publishing, London, 1995, 312 p.

Charles L. Grant s-a născut în 1942 în New Jersey, a studiat istoria și engleza la Trinity College, Connecticut, și a debutat în 1968 în *The Magazine of Fantasy and Science Fiction* cu povestirea *The House of Evil.* Ca scriitor și editor a publicat pînă în prezent aproximativ o sută de volume și două sute de povestiri. A cîștigat de trei ori *World Fantasy Award,* de două ori *Nebula* și o dată *British Fantasy Award* pentru întreaga activitate. După publicarea cîtorva volume SF, începe o serie de aproximativ treizeci de romane horror de tip soft sau „quiet" cum îi place autorului să le numească (printre ele putem aminti *The Curse, The Hour of the Oxrun Dead, The Soft Whisper of the Dead, The Nestling, For Fear of the Night, In A Dark Dream, Stunts, Someting Stirs).* Romanul THE TEA PARTY face și el parte din această serie și a fost publicat inițial în 1985. Acțiunea se petrece în Deerfield, un orășel „liniștit", neschimbat de decenii în ciuda trecerii inexorabile a timpului, un orășel plin de case vechi și bizare, priveliști minunate și oameni prietenoși. Și totuși ceva iese în evidență în Deerfield: casa lui Winterrest. Nici un copil nu se joacă lîngă zidurile ei masive de piatră, nici o pasăre nu-și face cuib în copacii seculari care o înconjoară, nimeni nu trece pe lîngă ea – motivul este cunoscut de toți locuitorii: respectiva casă este bîntuită de vrăjitoare și demoni. Dar iată că într-o bună zi, casa se „trezește" la viață. Uriașele ei porți se deschid singure, invitîndu-și înăuntru victimele imprudente; pereții masivi se înalță văzînd cu ochii, podelele pulsează; casa – acum o ființă vie – devine „flămîndă", avidă să înghită tot ce există în jur în cadrul unui ritual demonic de coșmar. Un roman alert cu o intrigă fascinantă, presărat cu un umor negru caracteristic pentru scriitorul american.

Incursiune în istoria literaturii horror

John Polidori: Un concurs pentru eternitate

Vara anului 1816, Vila Diodati de pe țărmul Lacului Geneva. Vremea mizerabilă, atmosfera terifiantă a diverselor cărți cu fantome citite de un grup de turiști, duc la un concurs. Participanți: marii poeți romantici Byron și Shelly, Mary, viitoarea soție a lui Percy, John William Polidori, tînăr medic și prieten al autorului lui Manfred. Fiecare dintre cei patru trebuia să scrie o povestire cît mai macabră cu putință. Doar doi vor reuși și astfel vor intra în istoria literaturii: Mary va pune pe hîrtie Frankenstein (a se vedea episodul respectiv al serialului nostru) iar Polidori va crea prototipul primului vampir în proza engleză. Povestirea – de fapt un fel de nuvelă gotică – va fi intitulată *The Vampyre / Vampirul* și va fi publicată în aprilie 1819 de revista londoneză *New Monthly Magazine,* iscînd o oarecare controversă în jurul paternității ei literare. Impactul ei a fost mare și pentru faptul că inițial s-a considerat a fi creația lui Byron, greșeala aparținînd editorului dar și a unor critici și prieteni ai celor doi mari poeți. De altfel, chiar Goethe îl consideră autor pe Byron (a se vedea *Chr. Frayling, The Vampyre: Lord Ruthven to Count Dracula, apud Clive Leatherdale, Dracula, The Novel And The Legend, Desert Island Books, Brighton,* 1993, p. 50), astfel încît Polidori a fost considerat cîtva timp doar un „mic" plagiator, pînă cînd însuși Byron a restabilit adevărul.

Așa cum se cunoaște, vampirul este un personaj arhetipal a cărui existență a fost detectată de secole.

Termenul a fost utilizat pentru prima dată în literatura engleză prin 1730. De fapt primii care au valorificat literar potențialul teribilului vampir au fost poeții germani (Ossenfelder în *Vampirul,* 1748), Burger în *Lenore,* 1773, Goethe în *Logodnica din Corint,* 1797). S.T. Coleridge se apropie de esența vampirismului prin *Christable* și prin cîteva versuri din *Povestirea bătrînului marinar,* dar prima portretizare în poezia engleză este atribuită de specialiști lui Robert Southey *(Thalaba The Destroyer,* 1797, *The Old Woman of Berkeley,* 1798). Urmează apoi Walter Scott *(Rokeby,* 1813), John Keats *(The Eve of Saint Agnes,* 1819, *Lamia,* 1820, *La Belle Dame Sans Merci,* 1819), Byron *(The Giaour,* 1813). În proză, literatura cu vampiri este considerată o urmașă a povestirilor gotice ale secolelor XVIII – XIX, dar vampirul modern intră practic în literatură prin persoana lordului Ruthven din nuvela lui Polidori. Acțiunea este destul de naivă și simplistă. Un tînăr pe nume Aubrey, face cunoștință cu un personaj straniu ce „bîntuie" societatea londoneză; atras ca un magnet de înfățișarea și comportarea acestuia, Aubrey (ca și Christabel în poemul lui Coleridge sau Lycius în cel al lui Keats) se decide să-i fie tovarăș de călătorie într-o excursie prin Europa – Italia, Grecia. Aici aude pentru prima dată povești despre vampiri, personaje care-i terorizează pe oameni noaptea. Înfățișarea acestora seamănă leit cu portretul lui Ruthven. Aubrey își dă seama de teribilul adevăr în urma unei întîmplări în care era să cadă el însuși victimă monstrului. Ulterior, Ruthven este rănit grav și-i cere cu limbă „de moarte" tînărului să nu vorbească nimănui – timp de un an și o zi – despre trecerea sa în „neființă". Acesta acceptă și astfel va deveni – fără voia sa – unealta propriei sale distrugeri dar și aceea a surorii sale, căsătorită cu Contele de Marsden, un alt nume al aceluiași Ruthven. Lordul întruchipează multe din caracteristicile vampirului literar așa cum a fost el imaginat de scriitorii ultimului secol. El este un aristocrat plictisit de lumea în care trăia, distant, cu o privire de gheață ce-i străpunge parcă pe cei din jurul său, calculat în tot ce face, viclean și irezistibil în relațiile cu femeile măritate și tinerele neștiutoare pe care le corupe cu bună știință. Ruthven este o întruchipare a Răului etern, o ființă misterioasă ce aduce oricui doar nenorocire și moarte. El poate fi considerat un erou clasic byronian dar de nuanță supranaturală, un „libertin noctum, mizantrop și stereotip" (Clive Leatherdale, op. cit., p. 51). Ca și majoritatea vampirilor literari, fața sa de o culoare pămîntie rămîne neschimbată în orice împrejurare, ochii cenușii par a fi cei ai unui mort (de fapt, ai unui mort-viu!) – din nou același simbol al ochiului de mort ca la Coleridge, ochi scînteietori ce aduc doar nenorocire celui care intră în raza lor de acțiune –, puterile sale de seducție sînt nelimitate, atracției lor malefice nepuîndu-le rezista nici o ființă muritoare. Rănit „mortal" de un glonte (în umăr, destul de ciudat pentru un vampir!), Ruthven revine la viață sub acțiunea binefăcătoare a primelor raze împrăștiate de astrul nopții după moartea sa, acțiune legată mai tîrziu de transformarea în fiare a oamenilor-lupi, nu de reînvierea vampirilor. Apariția sa în pădure este prevestită de o furtună puternică însoțită de fulgere albastre imense (o variantă a furtunii de zăpadă din nuvela *Dracula's Guest / Oaspetele lui Dracula* de Bram Stoker, 1914); forța sa fizică este atît de mare încît Aubrey este luat pe sus și azvîrlit ca o păpușă de cîrpă, în timp ce abilitatea sa este asemănătoare cu aceea a unui șarpe mascul pornit în căutarea pradei (Keats și Coleridge au folosit șarpele-femeie în poemele lor); astfel se accentuează pornirile erotice ale vampirului, perfect exprimate de un Sheridan Le Fanu sau Bram Stoker. Se poate ca Polidori să nu fi avut în vedere decît o simplă povestire gotică – de altfel, pentru el, Ruthven era doar un scelerat perfect asemănător cu cel din romanele lui Radcliffe sau Walpole. Dar cert este că el a deschis larg porțile pentru intrarea în literatură a vampirului modern, fapt de care a profitat peste cîțiva ani (în 1847) autorul lui VARNEY *The Vampire or The Feast of Blood.* În timp ce nuvela lui Polidori însumează vreo douăzeci de pagini, romanul lui James Malcolm Rymer (sau după alți specialiști, a lui Thomas Preskett Preast) are mai puțin de 220 de capitole înșirate pe 868 pagini pe două coloane. Aventurile lui Sir Francis Varney îl prefigurează ca principalul precursor literar al lui Dracula (rădăcinile central-europene ale monstrului, inițierea sexuală a fecioarelor, metodele de distrugere a vampirului, personaje ce coboară cu capul în jos pe zidurile unui castel etc.). Dar despre mitul lui Dracula, vom vorbi la momentul potrivit. Acum nu ne mai rămîne decît să menționăm că nuvela lui Polidori a devenit atît de populară în toată Europa încît a fost dramatizată de nenumărate ori (o dată chiar de către Alexandre Dumas-fiul); într-o variantă din 1852, autorul, Dion Boucicault, transferă acțiunea în timpul lui Carol al II-lea, vampirul fiind transformat într-o figură sinistră îmbrăcată în negru, cu ochi străpungători și complet lipsit de păr pe cap, ucis în final de un glonte vrăjit.

(va urma)

pagină realizată de Florin Mircea Tudor

Nicolae TIȚĂ

Noaptea sîngelui

Motto: „Acolo unde sîntem noi, nu mai este loc pentru altcineva." (A.H.)

Turnul răsări brusc din pulberea încinsă a cîmpiei, oglindindu-se amenințător și întunecat în ochii sticloși ai călăuzelor. Era copleșitor.

Cîmpia respira greu, sufocîndu-se, sub uriașa apăsare. Strigăte guturale spintecă aerul pîclos, se izbiră de pieptul caravanei și înaintarea se opri șovăitor. Frica plutea în valuri negre peste oameni, cuibărindu-se viclean în inimile pustiite de speranță. Drumul se sfîrșise.

Turnul din visele lor zbuciumate, chinuite de dorul căutării, se afla aici, sub ochii lor aprinși de febră. Noaptea sîngelui putea să înceapă...

Popoarele Omului se revărsau din toate părțile, ca un șuvoi nesfîrșit, scăpat de chingile de piatră ale munților, paznici tăcuți și muți ai Marelui Altar. Pe jos, sau călare, înghesuiți între trupuri acoperite de colbul albicios în care-și afundau picioarele stoarse de vlagă, striviți de corpurile animalelor de povară, oamenii își așezau agitați, trib lîngă trib, taberele de odihnă în care se prăbușeau istoviți. Focurile izbucniseră brusc și zbieretele animalelor sacrificate le gîdilară plăcut gustul, înviorîndu-i. Mirosul de carne friptă inundă văzduhul tulbure, scoțînd din minți oamenii, trezind fiarele de pază adormite printre corturi.

Bătălia pentru hrană izbucni violent și cei mai puternici se retraseră victorioși să-și devoreze prada. Doar ochii se mișcau neobosiți în orbite, aruncînd căutături piezișe spre chipul tot mai roșu de efortul zilei al Zeului Lumii. Soarele se scufunda în apele sîngerii ale asfințitului, aruncîndu-și cu zgîrcenie ultimele săgeți de lumină. Umbra întunecată a Turnului le îngheță, cu lăcomie, zorind parcă noaptea să se aștearnă peste lume. Un fior rece de spaimă încreți pielea oamenilor, încordîndu-le mîinile pe sulițele din os. Aripile nopții fluturară peste ei și-n ochii lor dilatați se oglindi palidă, și tristă, luna.

Un val cutremură marea vie de trupuri și-n mijlocul oamenilor apărură Marii Înțelepți, cu priviri albe, oarbe, desfigurați de Taina Revelației. Se opreau instinctiv în preajma focurilor și murmurau în șoaptă sfaturile Sacre, strecurînd în sufletele chinuite de neliniște, Pacea.

Conducătorii triburilor îi înconjurară cu respect și venerație, sorbindu-le de pe buze Inițierea. Mesagerii de taină se împrăștiară nevăzuți pe toată întinderea cîmpiei răspîndind Cuvintele.

Trecuseră o mie de primăveri, de cînd Ghețurile veșnice se topiseră în razele sfinte ale Soarelui și erau prizonierii blestemați ai Turnului.

Apăruse din senin la marginea hotarului tribului Han. Nimeni nu-l ridicase, nimeni nu-l știa cum se născuse. Era fără de margini. Fruntea lui se sprijinea de pîntecele norilor iar ca să-i cuprinzi grosimea, trebuiau o mie de bărbați, vînjoși să-l înconjoare înlănțuiți mînă în mînă. La fiecare o sută de primăveri, în prima noapte cu lună plină dinaintea Sezonului ploios, lucruri ciudate și de neînțeles se întîmplau în toate teritoriile locuite de Fiii Omului. O chemare stranie, misterioasă, mistuia mințile și inimile oamenilor, făcîndu-i să plece în transă, cu sufletele bolnave, pe drumuri străine, fără de sfîrșit. Se regăseau buimaci, de fiecare dată, fără nici o abatere, cu fața împietrită în nemișcare a fumului.

Oameni diferiți, din triburi neștiute, popoare de care nu auziseră și nici nu știam că există. Albi, negri, galbeni, roșii, uriași și pitici, oamenii se priveau ostili, neîncrezători dar în același timp curioși. Nu știau ce caută și cine-i adunase acolo;

Dar Supraviețuitorii știau. Marii Înțelepți, ultimii dintre Ei, rezistînd miraculos scurgerii vremii, și-au dedicat întreaga viață transmiterii din trib în trib, din ținut în ținut, a amintirilor și avertismentelor Ultimului Masacru. Nu vor lăsa să mai existe o nouă Noapte a Sîngelui!

Demonii Cerului trebuiau alungați înapoi în stele;

O vibrație surdă cutremură din temelii cîmpia, trezind la viață Turnul amorțit în somnul Așteptării. Un abur rece, albăstrui, pulsa în jurul lui difuz, ca răsuflarea unui animal gigantic. Pe cer, scăpată din îmbrățișarea umedă a norilor, luna,

continuare în pagina 8

Cătălin Ionescu

UN SFÎRȘIT CARE ÎNSEAMNĂ SFÎRȘITUL

Sînt unul din cei care au sărit în sus pentru că domnul Liviu Radu a îndrăznit să atace un monstru sacru *(Jurnalul SF 117,* Liviu Radu, *Un început care înseamnă sfîrșitul)...* Și care a sărit bine de tot în sus...

Desigur, dacă regele e gol, adevărul trebuie spus. Numai că regele nu prea e gol...

Fundația renăscută este o carte aparte. Nu pentru că este scrisă de Asimov, nu pentru că face parte din *ciclul Fundației.* Sau, de ce nu, tocmai pentru aceste motive. Dar haideți să o luăm metodic.

În primul rînd, locul pentru *Fundația renăscută* este lăsat din *Preludiul Fundației* (atunci cînd se sugerează, foarte fin, că personajul Dors Venabili ar fi robot).

În al doilea rînd, este foarte greu de crezut că *Fundația renăscută* a fost scrisă de Asimov la insistențele editorilor. Asimov se afla mult prea aproape de sfîrșitul său fizic pentru a mai fi interesat de editori și de propunerile lor materiale. Ceea ce l-a atras în mod evident la subiectul cărții a fost apropierea sufletească dintre omul Isaac Asimov și personajul acestuia, Hari Seldon. Personaj care avea să moară, după o viață dedicată unei idei, la 81 de ani. Iar Asimov nu avea atunci decît 73 de ani... Hari Seldon, cel care la sfîrșit, după ce realizase visul vieții sale, își pune inevitabila întrebare dacă a meritat. Asimov care, după ce a terminat toate proiectele sale importante, unind ciclurile Fundației și ale Roboților în vasta istorie a Imperiului, privește înapoi și își pune aceeași întrebare...

În al treilea rînd, părerile despre căderile anumitor volume din *ciclul Fundației* sînt foarte interpretabile. Ciclul a fost gîndit inițial în lumina acestei dualități a Fundațiilor, deci aventurile celei de-a doua Fundații erau de așteptat. S-a spus de mai multe ori că una din marile plăceri ale lui Asimov este să inventeze legi (sau, îndrăznim să spunem noi, să orienteze astfel acțiunea), pentru ca apoi să găsească excepția acestora (sau întorsătura de acțiune) - și nu întîmplător există și cîteva romane polițiste scrise de el. Desigur că șapte volume sînt un teritoriu prea vast și putem găsi, vorba lui Liviu Radu, "nod în papură" acolo unde dorim. Dar funcția literaturii nu este numai de a prezenta idei filozofice; ci și de încînta, de a prezenta personaje vii. Și Hari Seldon este unul din acestea.

Cît despre chestia că Bliss zguduia copacii atunci cînd făcea dragoste, trebuie să remarcăm că îi zguduia mult mai tare atunci cînd își tăia unghiile, sau îi cădea un fir de păr atunci cînd se pieptăna, pentru că atenta în mod direct la viață. Și, mergînd pe același raționament, Bliss ar fi trebuit să urle ca apucata cînd bătea vîntul și cădeau frunzele pomilor. Să fim serioși.

Nu în ultimul rînd, nu pot fi de acord nici cu "admirarea înțelepciunii" celor de la Nemira. Editura nu a respectat nici ordinea apariției romanelor și nici cea cronologică - și, în parenteză fie spus, singura ordine corectă este cea a apariției romanelor, pentru că aceasta este ordinea pe care a dorit-o autorul, și care decurge firesc și din desfășurarea acțiunii - nu dintr-o politică editorială deșteaptă, ci pur și simplu pentru că nu a înțeles-o! A publicat *Preludiul* pentru că a considerat, foarte greșit de altfel, că *Preludiul* era prima carte (iar aceasta trebuia citită în mod firesc la sfîrșit, pentru a sublinia grandiosul plan conceput de R. Daneel Olivaw în spiritul legii zero) și, la ora publicării *Preludiului* nu avea achiziționate drepturile pentru ultimul volum - și se poate vedea acest lucru extrem de clar la pagina 229 din volumul *Fundația,* la începutul materialului *Universul "Fundației" asimoviene,* unde se specifică "...al șaptelea roman, apărut foarte recent, ne rămîne încă inaccesibil" - și să ne amintim că *Fundația* a apărut în 1993. Nu este cazul, desigur, să minimalizăm meritele celei mai puternice edituri în materie de science-fiction din țară, adică a editurii Nemira care ne-a oferit fantastica posibilitate a cunoașterii *ciclului Fundației* (și nu numai atît!), dar nici nu este cazul să trecem cu vederea aspectele neplăcute ale existenței sale, așa cum a fost de pildă volumul extrem de nereușit (din punct de vedere editorial) al lui Mihail Grămescu. Și, prin prisma aceasta, este greu de înțeles de ce *Forward To Foundation* a fost tradus ca *Fundația renăscută,* în ciuda cuvîntului explicativ din deschiderea volumului, pentru că, în spiritul acțiunii, Fundația nu se născuse încă; atunci de să renască?!

Am sărit destul în sus, ce-aș mai avea de spus? *Fundația renăscută* este volumul apărut după moartea lui Asimov, în care Hari Seldon moare. Este, dacă vreți, un sfîrșit care înseamnă sfîrșitul, pentru că Fundația avea să dispară, înghițită de Gaia. Omul avea să-și dovedească neputința în fața inteligenței artificiale... Și am putea continua tot așa...

Nu cred că denumirea de monstru sacru este foarte potrivită, pentru că nu cred, în general, că există așa ceva. Fără îndoială, Asimov a scris și cărți proaste. A avut și păreri extrem de interpretabile, și ne gîndim de pildă la ateismul său de nuanță pozitivistă. Dar *Fundația* este o operă importantă.

Și, în principiu, nu pot fi decît în deplin acord cu Liviu Radu în încercarea sa de a privi altfel literatura SF. Mi-aș dori însă, înainte de a vedea paiul din ochiul altora, să ne focalizăm puțin și pe bîrna din ochiul nostru. Altminteri, începutul acesta de critică, atît de promițător, este doar începutul care înseamnă sfîrșitul...

continuare din pagina 7

umflată de lumină, își încetini rostogolirea anevoioasă, privind cu indiferență lumea de jos înecată în apa întunericului. Urletul cîinilor sparse încordarea, eliberînd oamenii de frică. Mistralii, Vrăjitorii Albi de dincolo de Munții Care-Scuipă-Foc, își făcură apariția învesmîntați în solzii șerpilor de mare, împărțind la fiecare bărbat, femeie, copil, Apa Viselor, o fiertură verzuie vîscoasă, purtată în burdufuri din piele de rinocer de războinicii voinici din tribul Aheula. Smocuri de lînă de muflon acoperiră și înfundară urechile ca un cristal. Capul le deveni rece, era un sloi de gheață, mintea dură, senină ca un cristal de sare. Apa Viselor coborî în pîntece. Focul purificării urcă arzînd ca lava unui vulcan prin toate arterele trupului, incendiindu-le, țîșnind prin fanta ochilor ca două fulgere.

Cuvintele Magice erau acolo, închise în țesătura invizibilă a Vrajei.

Odată eliberate, lumea va arăta altfel.

Sunetul greu căzu din laptele norilor peste pămînt, strivind vorbele, urletele, zbieretele, împingîndu-le înapoi dureros, în cufărul pieptului de unde zburaseră. Cerul se întunecă treptat, acoperit de mii, zeci de mii de siluete înaripate. Veneau în cercuri largi, planînd tot mai strîns spre sol.

Aripile vîsleau larg aerul, ridicînd praful roșietic al cîmpiei pînă la înălțimea lor. Se apropiaseră tot mai mult, atingînd cu vîrfurile aripilor fețele oamenilor. Cu mușchii încordați, oamenii așteptau împietriți și nerăbdători, Clipa. Încercau să ignore hidoșenia Zburătorilor, amintindu-și Legendele... Un singur Vînător cunoscuse taina Turnului. El nu mai era de mult. Doar ochii lui văzuseră focul ucigător care coborîse din cer. Toată cîmpia a ars atunci. Nici o pasăre, nici un animal n-a mai cutezat să treacă hotarul Marelui Altar. Emana un rău nevăzut din fiecare piatră, din fiecare fir de nisip roșu, ars și topit ca de fulger. Blestemul plutea ca o respirație otrăvită pînă la bariera de piatră a Munților. De o sută de ori. Strămoșii triburilor Han, Aheula, Saka, Mehuri, Nedib, Gozhar au fost măcelăriți. Supraveghetorii spun că oamenii înnebunesc brusc, fără nici un motiv, omorîndu-se unul pe altul sub privirile reci ale demonilor. Aripile lor cîntă un Cîntec al morții, luînd mințile celor ce-l ascultă. Gînduri străine, cenușii, se izbesc violent de gîndurile lor, forțîndu-i să le dea ascultare. Valurile de sînge curg neîncetat de-a lungul întregii nopți. Soarele răsare, trupurile sînt arse, cei rămași, puțini, cu răni de nevindecat în suflet și corp, pribegesc pe drumul Căutării și, peste o sută de ani alți oameni sînt chemarea Morții și pornesc în lungi convoaie, și iar, și iar... Mîinile se încleștează pe sulițele suple din colți de mamut. Privirile scînteiază scurt...

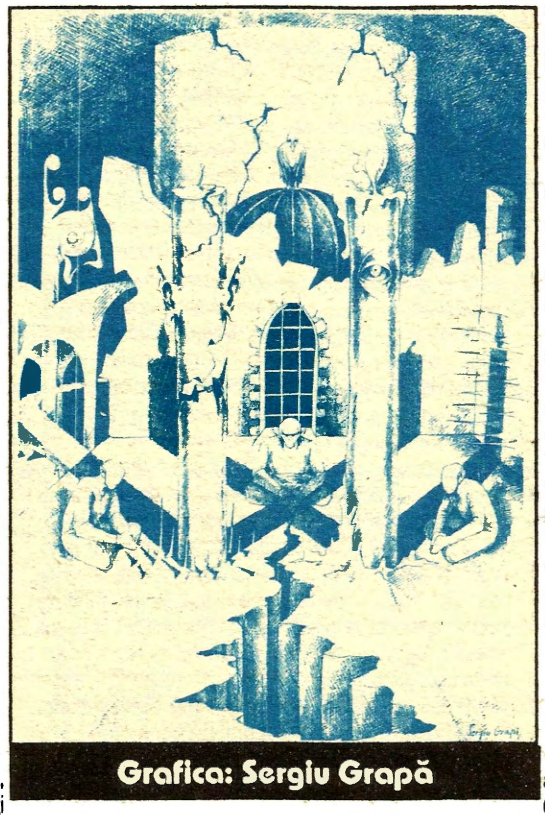

Grafica: Sergiu Grapă

O durere ascuțită le încovoaie umerii. Mîinile lăsară armele în colb și cuprinseră protector capul. Ceva pulsa ca o inimă acolo, în viermuiala gîndurilor pline de ură și răzbunare. Imagini începușate se chinuiau să se nască, neputînd lua formă, ca amintirile unui vis fugar.

Luptîndu-se cu focul din cap oamenii se ridicau șovăitori, poticnindu-se, sprijinindu-se în arme. Arcurile din coarne de cerb negru tremurau încordate, așteptînd Semnalul. Imaginile se limpeziră și-un vis straniu le fură atenția, punte de legătură dintre două lumi...

Cer înstelat, noapte neagră, întunecată, fără nici un fel de lumină, stelele se apropie ca și cum cineva ar merge printre ele, viteza crește, crește, stelele nu mai sînt decît dîre de lumină palidă, lumină, totul e lumină, treptat înaintarea se încetinește, stelele devin tot mai mari, uriașe, strălucitoare, se apropie amenințător de o stea, gigantică, orbitoare, arde, încălzește, acolo poate fi și Moartea, trec pe lîngă stea, bulgări de pămînt se învîrtesc în gol, un bulgăre e înconjurat de o ceață albastră, intră în ceață, ceața e aer, aerul arde, pămîntul se apropie imens, păduri, copaci ciudați, animele nemaivăzute, păsări nemaiîntîlnite, mușuroaie înalte, pînă la cer, răsar din apele roșii, în ele stau Zburătorii. Oamenii din Stele, acolo e Casa lor, de acolo vin Ei, e pace, e liniște, deodată, cerul se sparge în bucăți, scoici de lumină, imense, înconjurate de flăcări ucigătoare, atacă mușuroaiele, Casa Lor, în interiorul flăcărilor, al scoicilor, sînt ființe străine, din alte stele, totul arde, apele seacă, pădurile fumegă, Zburătorii fug îngroziți în Turnuri, multe, o sută, două, o mie, scoicile le atacă, sînt distruse, împrăștiate, izolate, s-au pierdut de propriul Lor, Liniște, Noapte, Căutare, Plutire... Gîndurile Demonilor se retrag, rupînd legătura.

Oamenii respiră ușurați. Confuzia îi derutează. Mîinile slăbesc armele.

Demonii se uită în ochii lor. Au ochii mari, fără nici o expresie.

Galbeni. Nasul acoperă aproape toată fața. E coroiat, ca de pasăre de pradă. Gura e tăiată drept, fără buze, ca la pești. Aripile largi, filfîiau lîngă umerii oamenilor. Sînt din piele ca ale liliecilor din peșteri.

Elastice și lucioase. Corpul este asemănător cu al omului. Mîini, picioare, aproape identice. Nu au însă podoabe ca războinicii, sînt goi, acoperiți de un puf fin albastru. Nu au arme. Nu scot nici un sunet.

Nici un Supraviețuitor nu a mărturisit vreodată că ar fi auzit Vorbele Lor. Ochi în ochi, Oameni și Zburători se privesc, așteptînd Clipa Înțelegerii. Nimeni nu are vreun gînd rău... Oare de ce Supraviețuitorii le-au spus... Unde e Masacrul?... Cine-l pornește?... Valuri de agitație scutură ca un frison marea de trupuri, dinspre marginea cîmpiei.

Ghioage din os, bîte călite în foc, săgeți rătăcite se abat ca o furtună peste capete, mîini, picioare neprotejate. Uimirea paralizează orice inițiativă. Nerăbdători, războinicii mai tineri și-au scos lîna din urechi și Cîntecul Morții a intrat în ei. Fiara adormită în adîncurile ființei lor se agită să iasă la lumină, dornică de sînge. Zburătorii se refugiază în văzduhul inaccesibil oamenilor, asistînd cu priviri triste incapabili să intervină. Mințile celor de jos sînt încă prea primitive, imposibil de contactat. Zecile de mii de aripi biciuiesc aerul, făcîndu-l să cînte ca un diapazon gigantic, înnebunind oamenii...

Gărzile Înțeleptilor se reped și imobilizează pe cei pătrunși de Vrajă. Urechile le sînt înfundate cu smocurile de lînă scoase, sînt legați și aruncați într-un cort păzit. Cuvintele Magice zboară de la om la om, declanșînd Semnalul. Apa Viselor, licoarea miraculoasă le relaxă corpul, spălînd creierul de gîndurile refolosite, eliberînd, amplificate de puterea urii, Vorbele nerostite De Limbă.

O bubuitură infernală detună brusc de-a lungul cîmpiei. Femeile, copiii, bătrînii, bolnavii, răniții, toți care nu aveau un rol prea important în Plan, băteau în tobe din piele, în pietre, în lemne, suflau din com, fluierau, strigau... Înălțimile Străinilor vuiră invadate de o avalanșă îngrozitoare de zgomote stridente, ritmice, obsedante, ca o incantație a Haosului. Confuzia începu să ia loc calmului și indiferenței. Simțul de orientare era bruiat. Sunetele haotice le creau o stare de tensiune tot mai insuportabilă. Se loviră de Turn. Se prăbușeau!

„Zburați! Zburați! Zburați în foc spre Stele!"

Mesajul telepatic îi găsi nepregătiți. Subapreciaseră fatal capacitățile psihice ale Oamenilor! Nici măcar n-au bănuit la Trezire, cît de mult evoluaseră! Șocul îi aruncă în pierderea oricărui control asupra corpului. Căzeau ca niște păsări săgetate, în vîrfurile flămînde ale pădurii de sulițe. Trupurile sfîrtecate atîrnau inerte, pline de un sînge albastru, cu ochii mari deschiși, în lacrimi roșii, ca niște bobițe de chihlimbar.

„Zburați! Zburați! Zburați în Foc spre Stele!"

Presiunea gîndurilor barbare, neșlefuite, îmbibate de o ură nestăpînită făceau ca zborul să le fie frînt. Aripile se înmuiau, nu mai ascultau de comanda creierului atacat din toate părțile. Cerul se lumină golindu-se de zecile de mii de aripi. Cîmpia era plină de demonii doborîți.

Arcurile își trimiteau moartea în valuri întunecate de săgeți.

Cei căzuți erau zdrobiți de ghioage, spintecați de cuțite din silex, străpunși de sulițe. Moartea secera cu miile. Totul într-o liniște nefirească. Demonii nu scoteau nici un sunet, nu opuneau împotrivire.

Acceptau, aproape resemnați, destinul. Oamenii ucideau metodic, întăriți de vederea morții, mîrîind satisfăcuți, rînjind cu colții albi de fiară tînără în sus spre discul lunii. Brațele începură să resimtă efortul, înmuind ardoarea Sacrificării. De data asta Noaptea Sîngelui nu mai fusese a Oamenilor. Demonii din Cer trebuiau decimați pînă la unul.

Să nu mai fie niciodată o altă Noapte...

Zorile se iviră mohorîte, nevrînd parcă să lase Soarele să asiste la priveliștea Morții. Cerul era înecat în sîngele nașterii noii zile, cînd Turnul tresări, smucindu-se violent din pămînt. Cîmpia gemu ușurată, despărțindu-se din îmbrățișarea de o mie de ani a colosului.

„Zburați! Zburați! Zburați în Foc spre Stele!"

O flacără imensă, orbitoare, țîșni din pămînt, de la baza Turnului, aruncîndu-l în sus ca pe o săgeată gigantică, tot, mai sus, dincolo de nori, înapoi în stele. Focul pîrjoli toată cîmpia de la un capăt la altul iertînd doar cîțiva Supraviețuitori.

Oamenii erau Liberi!

Stăpîni pe gîndurile și destinele lor.

Liberi... și Singuri.

Lucrare distinsă cu Premiul I - secțiunea fantastic la Concursul Pozitronic '95.

Ladislau DARADICI:

Şarpele

A murit aşa cum mor naivii: de curiozitate. Căci a fost şi ceva necurat la mijloc, ziceau ei, un fel de narcisism refractat, cică, prin halca aceea de carne desprinsă din propria-i coapsă; că n-ar fi putut trăi fără bucata aceea, de parcă ar fi devenit altul. Şi-apoi, pentru că s-a întors, întoarcerea echivalînd uneori cu provocarea destinului. Că ce s-a ales din el nu au putut nici măcar atinge: au îngrămădit în juru-i cloambele uscate, clădind un rug – aşa-i zice – şi-abia pe urmă i-au dat foc; o noapte a ars, chiar pîn' la răsăritul soarelui, un foc nemaivăzut, nemaipomenit, galben-verzui, un foc care a plîns de a oftat şi Mureşul, iar din văzduh a nins cu fluturi sîngerii şi fierbinţi, iar stelele au lăcrimat rouă.

Fusese omul verii: s-a născut vara, pentru vară, exact ca sălbăticiunile care urăsc gerul şi omătul. Mă-sa? O sălbatică, o desculţă; se iubea cum n-o fac nici zece muieri laolaltă – oare intrase-n legendă datorită lui sau pur şi simplu? Căci pentru unul ca Ion merita să i se inventeze o astfel de mamă. Sau puteai oricînd să-i ucizi părinţii pentru a-l scoate orfan. Dar asta numai după ce s-a derulat toată tărăşenia; aşa e cînd ajungi celebru prin felul în care mori. În orice caz, şi ilogică, dar raţională dintre negrotei cu cîrlionţi şi o fată. De-a noastră adică, act sexual sau împreunare. Oricum, avea calităţi unanim acceptate: îşi făcea singur ţigări din ierburi ascunse şi tutun autohton încît sătenii turbau după aroma fumului ce-ţi răcorea plămînii şi sufletul şi te trezea la viaţă, la sănătate. Că Ion te servea – era milos, nu curvar – da' nu-ţi dezvăluia secretul. Cutreiera pădurile şi luncile şi cunoştea taina oricărei vietăţi; în Mureş prindea peştii cu mîna, îşi lega o traistă de mijloc şi-ntra în rîu şi se băga pe sub maluri în gropane şi căuta pe sub picioarele podurilor iar peştii nu opuneau nici un fel de rezistenţă; îi hipnotiza. Avea boala asta, adică a pescuitului. Şi-i ziceai că vrei o mireană sau un cealău şi Ion se frămînta niţel şi dacă semnele se potriveau şi era posibil, se executa; cineva zicea că înainte de a intra în apă el vedea tot ce se petrece acolo în gînd că-ţi putea spune şi unde se ascunde un mistreţ că-i simţea şi putea ademéni orice vietate prin telepatie, adică un fel de simpatie la distanţă că-i plăcea, îţi spui io, animalele. Şi toate au fost bune şi frumoase pînă-n acea zi din răpciune în care, într-adevăr într-un cotlon al Mureşului, printre răgălii, a văzut şarpele .

Grafica: Adrian Vlăsceanu

Ion semăna mult cu femeia aceea: abia mijea iarba şi-şi lepăda încălţările, iar mai tîrziu, restul; umbla pe jumătate gol ca un-om-al-pădurii, ars de soare, de unul i-a zis mulacru, adică o corcitură d-aia imposibilă

Chiar trecea pe mal, abătut cumva, presimţindu-şi parcă sfîrşitul. Iar malul era înalt şi drept şi o salcie uriaşă se prăbuşise-n apă în urmă cu vreun an. Iar crengile-i albiseră deja, păreau nişte oase lungi, mai groase ori mai subţiri, unele ieşind din apă ca nişte braţe pietrificate-n disperare; simţeai durere privindu-le. Şi Ion scrută adîncurile: apa era limpede şi aproape verzuie, o apă de toamnă cînd Mureşul abia se mai tînguie în urma secetei de peste vară. Şi-atunci a zărit şarpele: Doamne, îşi zise, mi-e dat sau nu mi-e dat, dacă mi-e interzis ori ba, şi-alunecă pe mal, simţind bulgării aspri zgîrîindu-i picioarele şi spinarea; nu era un şarpe mare, dacă avea doi metri. Dar era nemaivăzut; e ceva nou, îşi zise, unul care nu există, era inelat din cap în coadă, o sumedenie de cercuri galbene şi verzi, solzoase, ameţitoare şi nu era mai gros ca încheietura mîinii unei fete. Dar Ion simţea deja acea atracţie nebună, cîţi şerpi n-a atins el în viaţa lui, hiptotizînd chiar năpîrci dintr-o singură privire, făcîndu-le inofensive printr-o banală atingere; şarpele ăsta depăşea însă orice aşteptare, era ca o unică şansă, poate că nici nu era adevărat, adică real. Şi Ion îşi continuă alunecarea, de data asta-n apă. Iar şarpele îl fixa doar, neclintit; se joacă cu mine, îl fulgeră gîndul pe Ion, de parcă eu aş fi el şi el eu, de parcă au aş fi cel slab şi el cel tare, dar oricum, măcar egali că n-a fost lighioană să mă intimideze, şi un lup se sfieşte în faţa mea şi doar în prezenţa femeilor mă sfiesc la rîndu-mi cînd sînt ademenit şi adulmecat şi trebuie să le ocolesc şi să le evit că teamă mi-e de ele şi de ce poartă ele acolo-ntre picioare. Şi Ion începu jocul: se scufundă în apa rece şi apăru iar, apropiindu-se şi depărtîndu-se şi iar apropiindu-se cîte puţin. Şi şarpele era tot acolo şi tot nemişcat, doar ochii-i erau, de fiecare dată, parcă mai sticloşi. Şi Ion se scufundă din nou şi iar se ivi dînd ocol salciei şi rostind un vechi descîntec nerostit încă de oameni, deslușit prin vis, şi cînd întinse mîna şarpele părea să cedeze, îşi încovoie trupul, lăsîndu-se mlădiat, iar Ion îl atinse cu ambele mîini de la gît în jos şi pentreaga spinare alunecîndu-şi palmele umede şi firbinţi; eu sînt soarele tău, îi şopti, eu-ţi sînt soare; şi pentru o clipă simţi din nou timiditatea de parcă şi-ar fi imaginat o femeie cu sînii goi şi-atunci şi-a dat seama că şarpele era de fapt o şerpoaică şi-ncepu, în adîncul sufletului, să-i fie teamă... Dar se bucură în acelaşi timp: era ceva nou, e ceva cu totul nou, îşi zise, acum trase şerpoaica spre trupul său şi ea îi aluneca greoaie peste umăr, revenind pe la subsuori, atingîndu-i sfîrcurile şi înfiorîndu-i pielea abdomenului; Ion se simţi dincolo de sine, toate astea depăşeau deja ceea ce ştiuse şi simţise el pînă atunci, şerpoaica era rece şi caldă, era uşoară şi grea, Ion era atît de ulult şi atît de pătruns că se-nvîrti prin apă ca pielea-i să simtă mai bine mîngîierea ei, trupu-i virgin tresări de voluptate cînd ea i se strecură printre coapse ameţindu-l, şi beat şi disperat în acelaşi timp o strînse fără să şi dea seama, alunecînd peste crengile albe şi moarte ale salciei, iar şerpoaica, după o zvîcnitură puternică, dispăru, ca o iluzie, în adîncuri... Soarele apunea pe cînd Ion reuşi să se caţere pe malul înalt şi drept de argilă; carnea coapsei stîngi îl sîngera: locul se înverzise parcă. Şi-abia atunci înţelese că îl muşcase ea, şerpoaica...

Acum eu port sămînţa ta în carnea mea şi-n sîngele meu, gîndi Ion cînd l-au legat. Căci trebuiau să-l taie. Acolo unde ea îl muşcase, carnea se înverzise cu totul. Unul i-a strîns cu o curea piciorul chiar mai sus de muşcătură ca veninul să nu se suie la inimă, alţii doi aprinzînd focul pentru a înroşi lama cuţitului. Şi-n tot timpul ăsta îl întrebau unde-i şarpele, unde a dispărut, căci vroiau să-l pîndească şi să-l împuşte, însă Ion tăcea, tot ce au putut scoate de la el a

Grafică: Adrian Vlăsceanu

fost că nu era şarpe, ci şerpoaică, la care unul din bărbaţi l-a înjurat de mamă zicînd că tot aia e. Dar Ion ştia: nu era tot aia. Şi deşi i-au umplut gura cu iarbă cînd să-l taie, unul chiar lovindu-l în moalele capului pentru „a pleca o ţîră de-acasă" cît îşi fac treaba, urletul lui Ion încremeni văzduhul, arborii şi apa rîului; era ca o sălbatică chemare de sălbăticiune, urletul vieţii şi răcnetul morţii, cuvîntarea spaimelor şi rostirea neştiutului ştiut. Şi aşa mai departe. Pe urmă a început să grăiască de-a-ndoaselea, cu un grai sucit, străin ori inventat, graiul bolii sau al otravii, al disperării sau al misterelor de care fusese el pătruns; oamenii au crezut că e gata, că mai are puţin, oricum părea c-a luat-o razna. Şi cît să fi fost bucăţoaia aia de carne: cît pumnul, cît doi pumni? Au-nfipt un băţ în ea, ridicînd-o şi aşezînd-o în scorbura unei sălcii bătrîne: era deja roşiatică şi verde, şi tot înverzindu-se în continuare de otravă. Şi au adus un car şi l-au pus pe Ion şi l-au dus la o bătrînică din capătul satului. Că poate avea să-l vindece că se pricepea la leacuri, tot mereu aduna buruieni şi făcea fierturi, vindecase chiar pe unul muşcat de o căţea turbată, pe unul blestemat să n-aibă somn, pe unul care se credea pămînt şi-avea senzaţia tot timpul că-l năpădesc urzicile... Şi după ce l-a văzut pe Ion şi i-a ascultat şi pe ceilalţi, s-a aplecat asupra rănii şi a spus: De aici îi lipseşte o bucată. Dar asta o ştiau şi ei. Şi a mai spus că lipsa aceea va continua să rămînă lipsă chiar şi după ce Ion nu va mai simţi la fel, căci orice întreg odată descompletat încetează a mai fi un întreg, iar Ion avea să se convingă de asta cît nisip i-a mai rămas în clepsidră, căci oricum orele-i se împuţinau văzînd cu ochii şi ceva îl atrăgea înapoi pe mal; poate era şerpoaica ori poate chiar propria-i bucată de carne devenită imensă în scorbură, plesnind de puroi şi otravă, verde şi strălucitoare ca o stea de peşteră, ca un felinar al morţii.

Noaptea era liniştită şi senină. Ameţit, Ion porni prin grădini spre Mureş. Coapsa-i ardea, dar nu-i păsa, durerile cărnii neputînd egala niciodată arsurile din suflet; Ion era stăpînit de un simţămînt de dincolo de fire, ceva îndepărtat şi neştiut îl bîntuia, subjugîndu-i vrerea. Şi se lepădă de haine... Rîul era din cale afară de liniştit. Nu-i pasă, gîndi cu mari sforţări Ion, oamenii se nasc şi mor, şi mor şi iarăşi mor, iar el îşi continuă, acelaşi ireversibil şi impasibil, milenara alunecare, e însuşi timpul, esenţa timpului, ademenindu-te să i te-ntinzi pe mal şi să rămîi acolo, nemişcat, devenind iarbă şi devenind pămînt, o fărîmă din această lume eternă, tot timpul în schimbare, dar mereu aceeaşi, mumă pentru lighioane, păsări şi oameni, pîntec, de fapt, universal... Abia se tîra acum şi era pînă la malul înalt: puteai privi însă încolo. Un nimb de lumină verzuie strălucea peste Mureş parcă muşcînd din văzduh. Iar salcia aceea parcă ardea... E o minune, şopti Ion. Căci era o minune. Răul sau binele, curatul sau necuratul, oricum, ceva ce-l stăpînea în întregime, căci Ion nici nu ajunsese încă acolo şi deja ştia ce are de făcut şi parcă ştia şi ce avea să se întîmple. Bucata aceea de carne – propria-i carne – devenise imensă, o uriaşă băşică de puroi verde şi transparent, pulsînd fosforescent şi orbitor; se revărsase din scorbură inundînd salcia, luminînd Mureşul şi devorînd albăstreala morţii, stelele păliseră pe cer, pînă şi luna îşi pierduse strălucirea cea rece. Şi-abia cînd îşi întinse mîna zări prin nimbul acela mistuitor şi fantastic, prin masa incandescentă de puroi şi otravă miile de şerpi minusculi şi inelaţi unduindu-şi trupşoarele şi sucindu-şi căpşoarele pe care, ca două bobiţe de diamant verzui, licăreau ochii... E clipa, gîndi Ion, deşi parcă cineva îi şoptise acest lucru, cineva încearcă să gîndească pentru mine, izbuti să-şi zică în paralel, facilitînd naşterea... Iar băşica plesni printr-o explozie uluitoare de lumină şi aerul deveni puroi şi otravă, iar şerpişorii, slobozi de-acum, ţîşniră în toate părţile dispărînd prin iarba malului, alunecînd spre crînguri ori spre rîu. Prăbuşit pe mal cu faţa spre stelele îndepărtate şi reci, învăluit de plasma otrăvii, Ion simţea cum se coace şi cum se îneacă... Celulele i se dilatau, înghiţind nesătule germenii puroiului care pusese deja stăpînire pe trupul lui; se transforma.

„Aici l-am găsit..." îmi spuse încet omul. „Şi nimeni nu l-a putut atinge: de asta am clădit un rug peste el şi i-am dat foc".

Mă simţeam ameţit, buimăcit, îngrozit; aş fi vrut să plec cît mai repede de acolo.

„Asta e ca un coşmar", i-am zis aproape înecîndu-mă de propriile-mi cuvinte.

„Păi coşmar o şi fost..." îmi răspunse omul, storcîndu-şi unul din degetele înverzite de puroi.

Grafică: Adrian Vlăsceanu

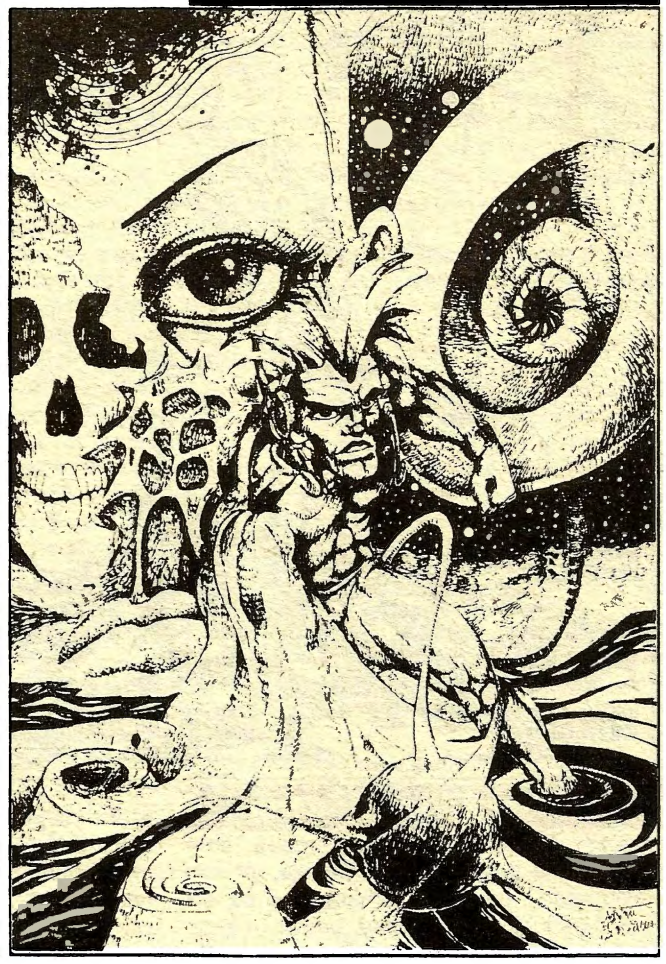

GENE WOLFE

UN INTERVIU

– De obicei mai întîi întrebăm un autor despre viaţa sa, şi abia apoi trecem la operă, dar hai să facem invers cu dumneavoastră. Seria THE BOOK OF THE NEW SUN este o lucrare atît de fascinantă că ar trebui să începem chiar cu ea. Care a fost originea ciclului?

– Ei bine, există un număr de lucrări care concură la crearea unei cărţi sau a ideii, în sensul larg, unei cărţi. În cazul de faţă nu sînt sigur că pot să numesc ceva teribil de dramatic. Unul dintre lucrurile care s-au întîmplat este acela că mă găseam la o convenţie SF, luam parte la o întrunire despre costumele pentru carnavalul science fiction şi cum ascultam diverşi experţi costumieri vorbind despre ce şi cum au făcut, mi-a trecut prin minte că nimeni nu realizase niciodată vreun protagonist de-al meu, din cîte ştiam. Bineînţeles, am început să mă îmbufnez din cauza asta, iar apoi m-am gîndit cum arată personajele mele şi mi-am dat seama că unul dintre motivele pentru care nu fuseseră făcute era acela că nu aveam foarte mulţi eroi care să poarte haine interesante, izbitoare. Şi astfel, cît am stat acolo, m-am jucat închipuindu-mi echipamentul lui Severian care, cu puţine excepţii, a intrat în carte chiar în acea formă: mantia, pantalonii, ghetele, pieptul gol, masca şi aşa mai departe. Aşadar, o parte a procesului de creare a fost doar ideea, aprinsă de acea întrunire, de a încerca să realizez un efect vizual dramatic.

– Severian spune la un moment dat că tot ce sîntem şi tot ce avem vine doar de la morţi, de la cei care nu mai sînt aici. Gheara însăşi (o relicvă dotată cu puteri supranaturale – n.t.) poate readuce oamenii la viaţă. Într-una dintre cărţi descrieţi un ritual în care participanţii mănîncă carne crudă dintr-un cadavru şi tot felul de lucruri d-astea. Se pare că, pe tot parcursul celor patru volume, puneţi foarte mult accentul pe subiectul morţii.

– Cred că aceasta este potrivită felului de societate pe care mi-am imaginat-o. Societăţile foarte bătrîne au tendinţa să fie aşa. Probabil Egiptul antic este cel mai uşor exemplu care îmi vine în minte. Cînd oamenii sînt înconjuraţi de dovezile trecutului, ale trecutului foarte îndepărtat, lucru care în Statele Unite nu se întîmplă, tind să devină obsedaţi de faptul că tabla pe care se mişcă este una construită de generaţii de mult dispărute.

Cred că de aceasta chinezii şi-au venerat strămoşii multe sute de ani în felul în care au făcut-o. China este o ţară foarte veche şi chinezii au acest sentiment din cauza vechimii civilizaţiei lor. Socot că propria noastră civilizaţie este de origine sumeriană, însă ea a înconjurat Mediterana, a ajuns în Europa de Nord, iar apoi a trecut Atlanticul aici, şi astfel noi nu avem acel simţămînt al venerării strămoşilor. Însă dacă urmaşii noştri vor fi încă aici peste, să zicem, zece mii de ani, cred că vor avea foarte intens acest sentiment faţă de noi.

– THE BOOK OF THE NEW SUN este scrisă într-un stil complex, deosebit de literar, chiar dacă elementele conflictuale de bază – Pămîntul în pericol, extratereştrii şi aşa mai departe – pot fi considerate „space opera". De ce aţi ales acest stil?

– Socotesc că dacă vrei să reduci o povestire, o operă, la cel mai mic numitor comun, poţi să faci acest lucru. Bănuiesc că ai putea să iei de pildă *Război şi pace* şi să scoţi o „soap opera", un roman de dragoste sau altceva în genul acesta. Dar nu cred că este cel mai bun lucru. Cred că un roman trebuie scris într-un stil compatibil cu subiectul, iar eu scriam despre o societate foarte veche, cu o istorie foarte complexă. N-am să spun că societatea era complexă. Nu cred că este la fel de complexă ca a noastră, însă istoria ei este mult mai bogată, şi am încercat să scriu cartea într-un stil şi pe un ton pe care le-am găsit potrivite cu locul desfăşurării acţiunii.

– Ştim că aţi scris şi nişte lucrări mainstream. De ce v-aţi concentrat pe science fiction şi fantasy?

– Nu consider că m-am concentrat pe science fiction şi fantasy. Am tendinţa să scriu povestirile care mă atrag. Cea mai mare parte a mainstreamului din zilele noastre, din cîte pot eu să înţeleg,

BIBLIOGRAFII ESENŢIALE

Gene Wolfe s-a născut în 1931 în statul Texas. După ce obţine diploma de inginer mecanic la Texas A&M lucrează în domeniu vreme de 16 ani, apoi este redactor la o revistă specializată numită *Plant Engineering* pînă în 1985 cînd abandonează toate activităţile extraliterare şi devine scriitor profesionist.

De scris s-a apucat pe la sfîrşitul anilor '60 pentru a cîştiga un venit suplimentar pe lîngă salariu şi a fost îndrumat de Damon Knight, pe care el îl numea „profesorul meu, acel bătrîn înţelept din cărţile lui Heinlein". În *Orbit*, seria de antologii anuale scoase de Damon Knight, apare şi *„The Fifth Head of Cerberus"* (Al cincelea cap al lui Cerber), primul succes al lui Wolfe (nuvela intră în balotajul final atît pentru Nebula cît şi pentru Hugo) şi singura sa lucrare remarcabilă apărută pînă acum în româneşte. Aceasta şi alte două nuvele („A Story, by John V. Marsch" şi „V.R.T.") ce folosesc acelaşi fundal devin în 1974 substanţa unui volum numit tot *The Fifth Head of Cerberus*. Chiar dacă tema (colonizarea unei planete) şi unele dintre motive (clonarea, extratereştrii) aparţin SF-ului tradiţional, Wolfe utilizează o scriitură îngrijită şi priveşte totul din perspectiva unor ştiinţe „soft" atît de dragi New Wave-ului (etnologia, antropologia şi lingvistica). În subtext se poate observa atitudinea critică a lui Wolfe faţă de guvernele opresoare, tratamentul care li se aplică aborigenilor şi perioadele clonării.

The Devil in a Forest (Diavolul într-o pădure) este un roman fantasy ce îşi desfăşoară acţiunea în Evul Mediu. Însă, spre deosebire de majoritatea operelor de gen, în care lucrurile sînt văzute din punctul de vedere al noilor, al seniorilor puternici, aici personajul principal este unicul ţesător dintr-un mic sat şi se vorbeşte despre viaţa grea a ţăranilor şi a tîrgoveţilor săraci.

O altă realizare de excepţie a lui Wolfe este seria de lucrări ce au în titlu cuvintele „island" (insulă), „doctor" (doctor) şi „death" (moarte). Această serie are un caracter experimental, folosind un punct de vedere foarte rar utilizat în literatură, persoana a doua, şi vorbind despre relaţiile dintre imaginar şi real. În povestirea „The Island of Doctor Death" (Insula Doctorului Moarte) planul imaginar este susţinut de însăşi cartea *The Island of Doctor Death*, o carte de aventuri pentru copii, iar planul real este reprezentat de povestea băiatului Tackie. Prin folosirea persoanei a II-a autorul reliefează contrastele dintre cele două lumi tocmai pentru a obţine un efect exploziv în momentul cînd Căpitanul Răscumpărare, Doctorul Moarte şi alte personaje din cartea pe care o citise Tackie apar în propria lui viaţă. Povestirea a avut cele mai multe voturi în balotajul Nebula, însă în acel an (1971) premiul la această categorie nu s-a acordat. Atunci Joe Hensley i-a spus în glumă lui Wolfe că dacă va scrie una numită „The Death of Doctor Island" (Moartea Doctorului Insulă), sigur va cîştiga. Wolfe a acceptat provocarea, a scris o nuvelă cu acest nume şi a cîştigat premiul Nebula în 1974. Cele două lucrări mai sus menţionate, împreună cu alte două: „The Doctor of Death Island" (Doctorul Insulei Morţii) şi „The Death of Island Doctor" (Moartea Insulei Doctor) au fost reunite într-un volum numit *Wolfe Archipelago*.

Alte lucrări ale lui Wolfe sînt *Peace*, un roman mainstream deosebit de interesant, *Free Live Free*, o fantezie contemporană, un volum de poezie şi ciclul *The Long Sun* despre care puteţi afla mai multe din prezentarea ultimului volum, apărut în SUA la finele anului 1994.

Însă cea mai importantă operă semnată Gene Wolfe rămîne fără îndoială *The Book of the New Sun* (Cartea Soarelui Nou). Scrisă între 1975 şi 1981, ea este formată din patru părţi: *The Shadow of the Torturer* (Umbra torţionarului), *The Claw of the Conciliator*, (Gheara împăciuitorului), *The Sword of the Lictor* (Sabia lictorului) şi *The Citadel of Autarch* (Citadela autarhului) apărute sub forma a patru romane. Nu se poate vorbi însă de o scriere în adevăratul sens al cuvîntului căci *The Book of the New Sun* a fost gîndită şi scrisă toată o dată şi numai din motive comerciale a fost împărţită. (Cine ar fi cumpărat o carte de 1500 de pagini?) Lucrarea se găseşte la graniţa dintre SF şi fantasy şi este cunoscut sub numele de *Urth* (modificare a cuvîntului Earth = Pămînt – în lb. engleză). Remarcabil este faptul că Wolfe nu alege un viitor înţesat cu tot soiul de gadgeturi tehnologice, aşa cum s-ar fi căzut dacă avem în vedere profesia lui, ci unul tulbure, care aduce tare mult cu Evul Mediu european. Personajul principal este Severian, torţionarul, căruia scriitorul reuşeşte să-i confere o personalitate complexă, nonliterară.

Deşi *The Books of the New Sun* conţine ingredientele tradiţionale ale SF-ului şi fantasy-ului clasic (extratereştri, călători în timp, „overlozi" care ghidează devenirea omenirii, monştri şi eroi), Gene Wolfe foloseşte şi aici un stil experimental şi plin de aluzii.

Astfel primul volum *(The Shadow of the Torturer)* se termină cu o notă în care Gene Wolfe se prezintă ca fiind traducătorul lucrării. Fiecare parte cuprinde cîte o povestire în povestire, tehnică folosită adesea în Evul Mediu. De exemplu în *The Sword of the Lictor* apare „The Tale of the Boy Called Frog" (Povestirea băiatului numit Brotac), aluzie la personajul Mowgli („brotac" în hindusă) din *Cărţile Junglei* de Rudyard Kipling. Tot aici transpar legenda lui Squanto, indianul care i-a ajutat pe primii coloniştii americani să cultive porumbul, şi nişte referiri indirecte la mitologia greco-romană prin personajele Vara Timpurie (Junona), Vînt de Primăvară (Marte) şi altele.

Acelaşi fel de analogii se pot identifica şi la gigantul Baldanders. Numele însuşi provine din *Cartea făpturilor imaginare* de Jorge Luis Borges care descrie acolo un monstru ce-şi poate schimba forma la fel ca Triton sau Proteu. Apoi Baldanders are un pic din personalitatea doctorului Frankenstein şi a monstrului său şi chiar ceva din Moby Dick.

The Book of the New Sun vorbeşte despre religie, filozofie, antropologie culturală, ecologie şi multe alte subiecte care îi preocupă pe oamenii secolului al XX-lea, toate acestea fiind suprapuse pe un fir narativ deosebit de complex şi de incitant. Lucrarea face parte din acel gen de creaţii care spun fiecărui cititor altceva, în funcţie de pregătirea şi sensibilitatea lui.

Wolfe a scris şi o continuare, *The Urth of the New Sun*, care reia acţiune cu zece ani după sfîrşitul lui *The Book of the New Sun*, însă nu s-a mai bucurat de acelaşi succes.

Deşi nu este un autor deosebit de popular (ca dovadă, n-a cîştigat niciodată un Hugo), Gene Wolfe este un scriitor original, profund, care ar merita mai multă atenţie din partea editorilor români. Bineînţeles, după ce au să termine cu Asimov, Van Vogt şi Sandra Brown.

Cătălin Tenţă

este ori despre un cuplu căsătorit de zece ani, un cuplu în care atît soțul cît și soția sînt profesori la colegiu și nu se mai iubesc, ori despre o femeie care tocmai s-a întors în Nova Scoția după divorț, cu doi copii mici, și descoperă o conductă veche în pod prin care începe să treacă. Iar mie nu-mi plac prea mult tipurile astea de povestiri. Tind să scriu genul de lucruri care consider că mi-ar place dacă ar fi fost scrise de altcineva – de Jack Vance, de pildă – și le-ar fi luat de la standul de reviste.

– Mai ales din cauza unui ciclu precum THE BOOK OF THE NEW SUN ne-am întrebat adesea cît de încordat trebuie să fie un autor ca să producă așa ceva. Ce fel de preț plătiți pentru că scrieți? Vă place să scrieți? Este dificil?

– Da, este dificil, însă cred că dacă ești tenisman este dificil să joci tenis de calitate – eu nu sînt un tenisman bun, martor mi-e cerul – dar cu toate acestea s-ar putea să-ți placă să joci tenis, mai ales dacă îl faci bine sau reușești să te convingi că ești capabil să-l faci bine. Mie îmi place să scriu. E greu; nu-i muncă grea în comparație cu săpatul unei gropi într-un pămînt uscat pe o vreme fierbinte, însă este o muncă grea în accepțiunea generală a termenului. Cu toate acestea este ceva care îmi place să-l fac. Cît despre plătitul unui preț, ce-aș face cu acest timp dacă n-aș scrie? M-aș uita la reluările lui MASH la televizor sau la alte chestii d-astea. Și nu găsesc că genul acesta de lucruri poate aduce atît de multe satisfacții.

– Sînteți tipul de autor care lucrează după un program strict sau scrieți cînd aveți inspirație?

– Ei bine, scriu aproape în fiecare zi, de obicei dimineața, înainte să plec la lucru, deci bănuiesc că mi-am impus această disciplină. Nu aștept să-mi vină inspirația; cred că dacă aștepți inspirația, ea n-o să vină niciodată. Trebuie să te așezi la masa de lucru și să începi să scrii, și apoi poate că inspirația are să-ți vină.

– Altă întrebare despre stilul dumneavoastră. Identificați vreo influență în stilul propriu sau acesta este ceva care, pur și simplu, a evoluat natural?

– Cînd zici „a evoluat natural", asta nu exclude influențele. Nu copiez conștiincios alți scriitori, dacă asta vreți să spuneți, dar l-am citit pe Jake Vance, pe care deja l-am menționat, l-am citit pe Lord Dunsany, l-am citit pe H.P. Lovecraft și pe mulți alții și sînt sigur că am furat ceva de la ei. Pricepeți ce vreau să zic?

– Bineînțeles. Am observat că într-unele dintre lucrările dumneavoastră – THE BOOK OF THE NEW SUN, THE FIFTH HEAD OF CERBERUS și altele, de asemenea – folosiți un narator limitat, un personaj a cărui cunoaștere a evenimentelor și a semnificației lor este incompletă. De ce vă atrage atît de mult această tehnică?

– Probabil pentru că un narator limitat are tendința să vadă lucrurile mult mai clar. Autorul omniprezent care vede totul de fapt nu vede lucrurile foarte bine. Dacă naratorul este un copil sau o persoană relativ simplă atunci el vede ceea ce se întîmplă cu adevărat, și nu în termenii unei construcții filozofice.

– Sînteți o persoană optimistă, mai ales în privința viitorului?

– Socotesc că da – într-o eră în care războiul nuclear este posibil. Nu cred că acesta se va întîmpla cu adevărat. Cred că minunatele călătorii spațiale vor avea loc, deci bănuiesc că trebuie să spun că sînt un optimist.

– Cu alte cuvinte, considerați că influența științei, folosită corect, poate fi mai degrabă benefică decît malefică.

– „Folosită corect" este o enormă eschivare. Cred că, per total, influența științei este și va fi benefică pentru noi. Evident, știința este folosită greșit. Întotdeauna va fi folosită greșit într-o anumită măsură. Dar nu cred că va fi folosită atît de greșit încît să ne dorim să nu o fi avut, să fi trăit în peșteri și să fi încercat să aruncăm bizonii de pe stînci cu ajutorul torțelor aprinse.

– Credeți că trebuie să existe o distincție între science fiction și mainstream? Este science fictionul o simplă categorie artificială?

– Da, cred că este o categorie artificială în sensul că editorii încearcă să-și îndrepte clienții spre cărțile din genul căutat de aceștia. Cred că termenul „science fiction" sau termenul „fantasy" sau termenul „polițist" este doar o etichetă comercială care are de-a face cu vinderea cărților ca produse. NU cred că este ceva care depinde prea mult de scriitor. Scriitorii nu sînt preocupați cu adevărat de marketingul părților ei sînt preocupați de marketingul manuscrisului, ca să zic așa.

– Aveți vreo distincție folositoare între science fiction și fantasy?

– Nu sînt sigur că distincția poate fi folositoare. Problema diferenței dintre science fiction și fantasy este în cea mai mare parte o chestiune de perspectivă. Am încercat să le îmbin scriind science fantasy care tratează probleme științifice – vechile nave spațiale care formează turnurile Citadelei, călătoria în timp, metoda lui Baldanders de a-și prelungi viața prelungind faza juvenilă de creștere a celulelor din corpul său (toate acestea sînt extrase din THE BOOK OF THE NEW SUN) – din poziția din care se tratează de obicei creaturile imaginației pure, precum lepurele de Martie, sau cele mitologice, precum centaurul. Dar vedeți, trebuie să vă întrebați ce este de fapt posibil în opoziție cu ce este acceptabil. La nivel actual al cunoașterii, ca ziarist în domeniu ingineriei, ca bun cunoscător al științei – sigur nu sînt un om de știință – cred că un centaur, pe care noi îl considerăm o creatură „fantasy", este mult mai aproape de realizare decît o astronavă, și cu siguranță mult mai aproape decît o propulsie superluminică. Dacă vorbești cu un fizician și îl întrebi „Cum putem face un propulsor superluminic?", fizicianul nu are decît cea mai vagă idee posibilă, dacă nu-ți spune că nu poți. Și mulți ți-ar zice din capul locului că este imposibil. Însă un specialist în genetică moleculară din zilele noastre ți-ar putea spune foarte multe despre posibila realizare a unui centaur în douăzeci de ani. Faptul că numim centaurul fantasy și nava superluminică science fiction este doar o chestiune de atitudine.

TRADUCERE ȘI ADAPTARE
CĂTĂLIN TENIȚĂ

Gene Wolfe și Premii

The Death of Doctor Island (nuvelă) – NEBULA'74; LOCUS'74

The Shadow of the Torturer (roman) – THE WORLD FANTASY AWARD'81; BSFA'82; GILGAMES'90

The Claw of the Conciliator (roman) – NEBULA'82; LOCUS'82; SF CHRONICLE'82

The Computer Iterates the Greater Trumps (poezie) – RYSLING AWARD, '82

The Sword of the Lictor (roman) – LOCUS'83; SF CHRONICLE'83; BSF'83

The Citadel of Autarch (roman) – JOHN W. CAMPBELL MEMORIAL'84, APOLLO'85

Lucrări traduse în limba română

„Împotriva escaladării LaFayette" – almanahul Domus, '84

„Creație" – Almanahul România Literară, '87

„Al cincilea cap al lui Cerber" – Antares 2, 1992

„Cea din urmă zi" – Jurnalul SF nr. 39, 1993

Calde of the Long Sun

de Gene Wolfe

(Calde al Soarelui Lung) -Tor, 1994, 22,95$, 381 p., hardcover

Calde of the Long Sun, este al treilea volum din seria Soarelui Lung, după *Nightside the Long Sun* (Soarele Lung, noaptea) și *Lake of the Long Sun* (Lacul Soarelui Lung).

Acțiunea acestui ciclu se desfășoară pe „spiră", suprafața interioară a unei imense astronave cilindrice luminată de un „lung soare" central. Interesant este faptul că, spre deosebire de majoritatea lucrărilor ce se petrec în acest cadru – nava-generație, ciclul Soarelui Lung nu este de factură hard science-fiction, ci mai degrabă abordează probleme de natură teologică sau socială. Protagonistul este Patera Silk, un prooroc sau preot ce conduce un mateion (școală și templu) din orașul Viron. Zeii săi sălășluiesc într-un paradis numit Mainframe (denumirea americană pentru calculatoarele cu viteză de procesare și memorie mare) și din cînd în cînd apar pe Ferestrele Sacre, care în mod clar reprezintă monitoarele unor computere.

În *Nightside the Long Sun* un anume Blood cumpără manteionul, iar Silk, încercînd să-l recapete și impulsionat de un zeu nou – Mainframe cunoscut sub numele de Străinul (familiarul nostru Allah sau Yahweh), se dedă unei vieți pline de crime care îl va atrage rapid în politica orașului său lovit de secetă.

În al doilea volum, *Lake of the Long Sun*, Silk află multe lucruri despre natură, origini, epocă, deteriorarea lumii și zeilor săi și sfîrșește înconjurat de hoți, tîrfe și oameni simpli care își doresc cu înfocare dispariția tiraniei Ayuntamiento-ului (consiliu de guvernare) și reinstaurarea calde-ului, conducătorul de drept. Spre marea surprindere a lui Silk, aceștia îl proclamă noul calde și astfel este nevoit să se ferească de trupele Ayuntamiento-ului care îl vînează.

Calde of the Long Sun începe cu hotărîrea înaltei preoțimi de a recunoaște autoritatea lui Silk. Apoi se trece la cei trei tovarăși de odinioară ai lui Silk: Autohotul, Incus-proorocul cel servil, și Chenille-prostituata posedată de o zeiță. Această parte pune în evidență războiul dintre zeii înșiși. Între timp, la manteion, călugărițele androide ale lui Silk sînt sacrificate zeilor cînd Fereastra Sacră se animă și paradisul ordonă rebeliune, război, insurecție.

Abia acum își face apariția Silk. El este încă întruchiparea virtuții inteligente și inocente. Deși este întrucîtva tulburat de toată agitația, dorește mai mult ca niciodată să treacă peste toate piedicile și să readucă pacea și prosperitatea pe spiră. Bineînțeles, viața îi este complicată de răni, de atracția puternică pe care o simte față de Hyacinth, de imixtiunile zeilor și de marele crucișător aerian pe care un oraș vecin îl trimite să intervină. Se sugerează că este posibil ca Silk să fie înrudit cu ultimul calde, ce a murit fără un urmaș care să-i ia locul, și chiar că ultimul calde n-a murit cu adevărat.

Ca de obicei, Wolfe răspunde la întrebări vechi (de pildă la întrebarea de ce Blood a cumpărat manteionul lui Silk și astfel l-a împins pe acesta spre o viață plină de ticăloșii și proeminență politică) și ridică altele noi.

Normal, sfîrșitul este deschis: ni se amintește că spira se năruie din cauza vîrstei și că, deși seceta s-a dus, urmează iarna.

Chiar dacă este ceva mai puțin realizat decît primele două volume, romanul *Calde of the Long Sun*, continuă ciclul în același stil alert, cu personajele și conflictele puternice, care l-a consacrat pe Gene Wolfe.

Cătălin Teniță

GENE WOLFE

Sonya, Crane Wessleman şi Kitee

Cum am putea defini legătura ciudată care-i unea pe Sonya şi Crane Wessleman? Să spunem că acesta din urmă îi făcea curte Sonyei aşa cum putea să o facă un băiat norocos unei fete sărace. Doar că amîndoi erau foarte bătrîni. Nu vreau să spun că sînt acum. Pentru că Sonya, la ora actuală, are aproape vîrsta dumneavoastră, iar Crane Wesleman e doar cu cîţiva ani mai mare decît ea – dar nu se cunosc. În caz contrar, se gîndea adesea Sonya, ar fi fost cu totul altceva.

În acea vreme fiecare cetăţean al Statelor Unite avea un venit garantat, mărit de alocaţii dacă avea copii, plus o bonificaţie dacă lucrai o muncă căutată şi prost plătită. Era un venit considerabil, ar spune politicienii conservatori, peste minimul vital pentru supravieţuire după politicienii liberali, dar Sonya era o dezminţire clară şi pentru unii şi pentru ceilalţi.

Fără copii, fără bonificaţii, ea trăia din venitul ei, decent dar sărăcăcios, cu condiţia să nu fumeze, să evite toate distracţiile publice care nu erau gratuite, să nu ia nici droguri şi să nu bea nimic, în afară de păhărelul pe care Crane Wessleman i-l turna dintr-unul din lichiorurile sale. Atunci îl ridica în lumină pentru a vedea dacă era galben, roşu sau maro, sorbea delicat lichiorul, ca o femeie de lume, lua pe limbă cîteva picături, aştepta să le amestece cu salivă, şi în cele din urmă le înghiţea. Repeta ritualul de mai multe ori fără să schimbe nimic pînă cînd golea paharul, după care se simţea uşor întinerită; nu avea impresia că era mult mai tînără, că avea, de exemplu, cu doi ani mai puţin, însă era totuşi sensibilă şi se simţea foarte bine. Sonya fusese o fată, apoi o femeie foarte seducătoare. Venitul său îi permitea să închirieze două camere într-un garaj transformat în locuinţă, şi interiorul era foarte bine întreţinut.

Crane Wessleman o întîlni pe Sonya în vremea cînd încă i se întîmpla să mai iasă din casă. Fostul său asociat îl invitase să facă un bridge, ceea ce acceptase, şi cel care-i era gazdă – sau cea care-i era gazdă, pentru a spune adevărul – telefonase unui prieten – unei prietene mai degrabă – pentru a cere numele unei femei fără legături, de o vîrstă convenabilă, care ar fi putut deveni al patrulea jucător. Se comisese o eroare în legătură cu numele indicat şi Sonya fusese invitată ca urmare a acestei greşeli; înainte ca stapîna casei să-şi fi dat seama, Sonya ronţăise deja biscuiţii săi şi ceruse sherry în locul ceaiului. Cît despre stăpînul casei, el nu aflase despre eroarea soţiei sale decît după plecarea Sonyei şi a lui Crane Wessleman, care nu ştiu niciodată nimic. Şi nici nu ar fi crezut, dacă cineva l-ar fi pus la curent. Cînd fostul său asociat îi telefonă din nou pentru a face iar un bridge, Wessleman întrebă pe un ton apăsat dacă Sonya va fi prezentă.

Era o parteneră bună pentru el, şi Harlan Ellison ar vorbi fără îndoială de empatie: ea juca cartea cea mai bună, chiar dacă Crane Wessleman se pregătea sau nu să facă o levată – datorită flerului ei, dacă vreţi. Ştia de asemenea să vorbească despre verzi şi uscate într-un stil amuzant;

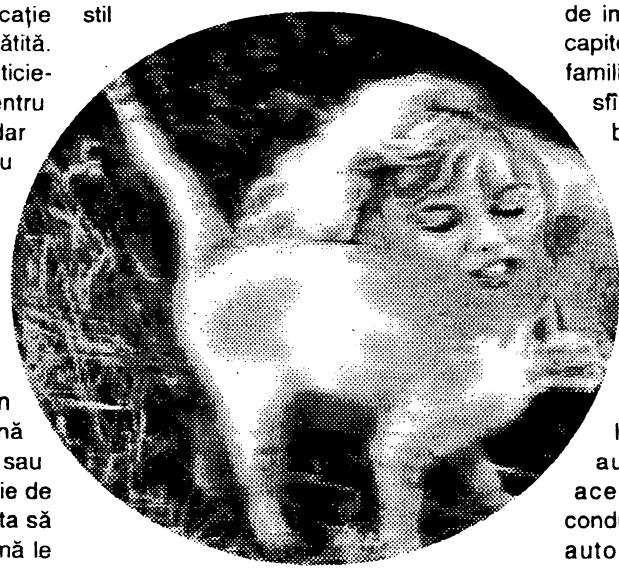

soţia asociatului o găsea încîntătoare, şi ea se pricepea la linguşiri.

Cînd îşi pierdu soţia, care muri datorită unei tumori maligne la creier, fostul asociat al lui Crane Wessleman se retrase în Bermude; nu aşteptase pentru asta decît să devină văduv. Crane Wessleman încetă atunci definitiv să mai iasă din casă şi, curînd, nu mai părăsi decît rareori pijamaua şi halatul său de casă. Sonya crezu că-l pierduse iremediabil.

Nu fusese obişnuită niciodată să protesteze contra decretelor destinului. Totuşi, i se întîmplase, cînd era mai tînără, mult mai tînără, să ajute un prieten să împartă prospecte despre nedemnitatea morţii şi a funcţiilor excretoare – imaginaţi-vă o fată cu codiţe blonde purtînd un pantalon de croială chinezească – dar asta fusese pentru a înapoia un serviciu. Nu ar fi acceptat cîtuşi de puţin ceea ce prospectele făceau de ruşine. Tot aşa acceptă să-l piardă pe Crane Wessleman; dar noaptea, cînd somnul fugea, se gîndea uneori la el: era de domeniul Ocaziilor Pierdute. Nu luă în seamă plecarea asociatului lui Wessleman în Bermude şi nici moartea soţiei acestuia, şi de asemenea ignoră circumstanţele în care ei o contactaseră. Îşi imagina că încetase să o mai invite din cauza unui lucru – un fleac inocent uitat în cinci minute de toată lumea – pe care-l spusese stăpînei casei. În orice caz, era regretabil şi Sonya făcea diverse planuri pentru a-şi cere scuze dacă ar mai fi fost invitată din nou la un bridge.

Crane Wessleman era bogat şi văduv, şi asta nu era ceva neglijabil, dar afecţiunea Sonyei mergea mai departe: avea credinţa fericită, secretă, că era un om greu de iubit; şi apoi, mai profund, alte gînduri se legaseră de imaginea lui Crane Wessleman; un nou capitol al vieţii ei, un mariaj, flori, un nume de familie nou, moartea, dar fără a fi singură. În sfîrşit, patru luni după ultima lor partidă de bridge, Crane Wessleman însuşi îi telefonase.

O invitase să cineze la el acasă peste o săptămînă. Dar în termeni care dădeau de înţeles că presupunea că ea putea veni cu propriile ei mijloace.

Nu fără neplăcere, Sonya împrumută de la cîteva cunoştinţe vagi articolele de îmbrăcăminte care-i lipseau şi, odată ce seara veni, luă un autobuz, şi compania care exploata această linie îi spunea tot autobuz şi conducătorul avea mentalitatea şoferului de autobuz, care n-are nimic de-a face cu mentalitatea pilotului de elicopter.

Cînd Sonya coborî din autobuz, trebui să facă pe jos o bucată considerabilă de drum, pentru a ajunge la gazda sa. Niciodată înainte nu venise aici, pentru că-l întîlnise mereu pe Crane Wessleman la fostul său asociat; nu ştia deci exact unde locuia chiar dacă avusese grijă să consulte un plan al oraşului. Privea din cînd în cînd acest plan pentru a se asigura că era pe drumul cel bun, apropiindu-se pentru asta de unul din rarele lampadare care jalonau itinerariul şi făcînd un semn camerelor de televiziune montate pe suportul lor înainte de a linişti pe propria ei socoteală orice poliţist pe care-l vedea în acel moment pe ecranul său.

Locuinţa lui Crane Wessleman era spaţioasă şi făcea parte dintr-un lot de terenuri suficient de întins pentru a putea fi calificată drept cetate fără a face pe nimeni să rîdă; casa era la vreo sută de metri de stradă. Stil Tudor, observă Sonya, nu fără plăcere, dar avea prea mulţi arbuşti, nu se limiteze. Pe uşa de la intrare o placă de aramă purta inscripţia:

C. Wessleman şi Kitee

și la vederea ei Sonya înțelese totul.

Dacă n-ar fi fost drumul lung, s-ar fi întors imediat și ar fi coborît din nou aleea mărginită de lămpi cu gaz; dar era obosită și o dureau picioarele; oricum nu era sigur că s-ar fi întors pentru că oamenii ca Sonya, în ciuda aparențelor, sînt adesea încăpățînați.

Sună și Kitee deschise ușa. Sonya știa, bineînțeles, că era Kitee, dar nu ar fi fost prea evident pentru dumneavoastră și pentru mine. Noi am fi spus: ușa fu deschisă de o fată solidă, goală, care semăna mult cu Julie Newman. Avea pieptul puternic, umerii largi, pometii ieșiți, fața inexpresivă. Sonya știa deci că era Kitee și totul în ea îi era antipatic, pînă la numele pe care i-l dăduse Crane Wessleman, cu sunetul jenant al dublului *e* final. Îi spuse pe un ton neutru și amical: „Bună seara, Kitee. Mă numesc Sonya. Sînteți bună să-mi mirosiți degetele?"

După un moment Kitee mirosi efectiv degetele vizitatoarei, apoi se dădu la o parte pentru a o lăsa să intre. Sonya închisese ea însăși ușa și continuă:

„Conduceți-mă la stăpînul dumneavoastră, Kitee."

Spera s-o fi spus destul de tare pentru a fi auzită de Crane Wessleman. Kitee îi făcu semn să intre și Sonya, urmînd-o, observă că nu era complet goală. Purta un fel de șort în partea din spate.

Casa era mare și murdară, exceptînd lipsa prafului datorat aparatelor de filtrat aerul. Sonya credea că mirosul ce se simțea era din cauza lui Kitee; se vedeau resturi răvășite uitate de la mesele lui Crane Wessleman, farfurii cu reziduuri de grăsime uscată.

Crane Wessleman nu se îmbrăcase, dar era ras și purta un halat de casă curat, papuci și chiar șosete. Sonya trăncăni cu el și-l ajută să scoată din ambalaj mîncarea pe care o comandase și să o bage în cuptorul cu microunde. Kitee îi ajută să pună masa și Crane Wessleman proclamă mîndru:

„E minunată, nu-i așa?"

„Oh! Da, e foarte frumoasă, răspunse Sonya. Pot să o mîngîi?" După care își plimbă degetele prin părul mătăsos și blond al lui Kitee.

Crane Wessleman luă atunci un exemplar dintr-o revistă lunară intitulată „Prietenii noștri", destinată persoanelor care posedau sau doreau să achiziționeze astfel de creaturi; mîncînd alături de Sonya, întorcea spre ea paginile revistei și-i semnala anunțurile celor mai buni producători, sau citea sume care figurau în josul coloanelor.

„Imposibil de spus ce erau înainte, spuse Crane Wessleman. Nici chiar creatorii lor nu știau nimic".

Sonya privi fata goală și Crane Wessleman continuă:

„Am numit-o Kitee, dar protoplasma ei ar putea fi de la un gibon sau de la cîine. Privește."

Îi arătă Sonyei fotografia celui ce părea a fi un foarte frumos tînăr cu pometii ieșiți în afară și cu fața inexpresivă.

„Privește acest surîs" spuse Crane Wessleman.

Sonya remarcă că buzele tînărului erau ușor ridicate.

„Kitte făcea la fel cu umerii", continuă stăpînul său.

Dar Sonya îl observă acum pe Crane Wessleman, chipul lui cotropit de riduri, tremurul mîinilor sale.

Această vizită fu reînnoită cam o dată pe săptămînă. Sonya deja cunoștea bine drumul, și pentru conducătorul autobuzului deveni o obișnuință; declară, pură invenție, că avea un cîine la ea, un chow-chow obișnuit; asta îi permitea să aducă acasă o oarecare cantitate de carne în plus.

La penultima vizită pe care i-o făcu Sonya, Crane Wessleman îi arătă un alt foarte frumos tînăr în „Prietenii noștri"; prețul său era mult deasupra venitului anual al Sonyei.

„Vreau, spuse el, să dau dispoziții ca după moartea mea executantul meu testamentar să cumpere unul asemănător pentru Kitee. Vreau ca ea să fie fericită".

Și Sonya simți c-o privea cu un aer înțelegător.

Totuși, la ultima vizită, păru că a uitat totul în legătură cu asta. Se mulțumi să-i arate o fotografie în care se vedea Kitee așezată lîngă el cu un aer mîndru, și s-o facă să admire aparatul cu declanșare automată pe care-l folosise cu acel prilej, specificînd că-l comandase după catalog.

Săptămîna următoare Crane Wessleman nu telefonă nici măcar o singură dată. Sonya încercă să-l sune la două zile după data normală a unei noi întîlniri, dar nu primi nici un răspuns. Își trase paltonul și luă autobuzul pentru a se duce la Crane Wessleman. După ce exploră împrejurimile ușii de la intrare, găsi cheia ascunsă sub o piatră dedesubtul unui arbust.

Crane Wessleman era mort, așezat în fotoliul său favorit. Sonya decise că moartea lui survenise de mai multe zile. Kitee mîncase o porțiune din piciorul său stîng.

„Ți-a fost foame, Kitee, spuse, închisă aici fără nimeni care să-ți dea să mănînci".

În bucătărie găsi un pachet de carne de oaie. Sainte-Menehauld congelată. Îl încălzi, îl deschise și îl puse pe masă strigînd „Kitee, Kitee, Kitee". Și nu încetă să se întrebe dacă, din întîmplare, Crane Wessleman nu-i lăsase o micuță moștenire.

Traducere de
Adrian CONSTANTINESCU

muzica 14 sferelor

Numele acestei formații extrem de straniu nu trebuie tradus și înțeles *mot à mot*, ci semnifică, potrivit lui Brendan Perry, unul dintre membrii fondatori, "ceea ce este mort se animă". El face analogia, exemplificînd această idee, cu o baterie construită din piei moarte care se "însuflețește" sub măiestria bateristului.

Rezultat dintr-un grup australian de punk: BOYS NEXT DOOR, al cărui bass-ist a fost Brendan Perry, Dead Can Dance ia ființă în 1981 la Melbourne, dar se mută în Anglia (1982), țară mai bine adaptată să primească muzica lor sumbră și romantică.

În 1984, Dead Can Dance editează primul lor album care sună rock, beneficiind de o orchestrație pe măsură - bass, baterie, chitări electrice furibunde... Însă vocea puternică și lirică a Lisei Gerrard și "sound"-ul completat de tympanon (un instrument medieval) seamănă germenii mistico-medievali ai viitoarelor albume.

Al doilea album "Spleen & Ideal", titlul său fiind împrumutat din Beaudelaire, este realizat în 1985 și aduce ca noutate latura sa "oratoriu funebră" bine fundamentată cu orchestrații clasice (alămuri, viori). Se renunță la influențele punk din trecut, grupul căpătînd și eticheta de "morbid" de care, ulterior, va putea cu greu să se debaraseze.

Doi ani mai tîrziu, "Within the Realm of A Dying Sun" (În sfera unui soare muribund), înregistrat cu 11 muzicieni (alămuri, coarde, oboi), confirmă tristețea și gravitatea care pare a emana din DEAD CAN DANCE. În fapt, departe de a aluneca într-o viziune macabră, DCD propune, mai degrabă, o explorare interioară, o tentativă de apropiere de necunoscut, față de dimensiunea spirituală a omului fatalmente legat de propria moarte... Pe de altă parte, DCD iubește viața, îi împarte emoțiile cu publicul și o imaginează ca pe o sursă de inspirație și o poartă deschisă spre o altă lume...

Pe albumul "The Serpent's Egg" (1988) vocea Lisei devine din ce în ce mai prezentă și mai puternică, influențele bulgare (!) și orientale încep să se facă simțite, aducînd culori mai calde imnurilor și oratoriilor de puternică inspirație medievală. Înregistrările au fost realizate într-un studio amenajat de Perry în incinta unei biserici vechi din centrul Irlandei. Excelentă mi s-a părut piesa "The Host of Seraphim", a cărei temă muzicală este preluată de finlandezii de la Amorphis în excelenta piesă "In the Beginning" de pe TALES FROM THE THOUSAND LAKES. Pe lîngă Lisa și Brendan, la desăvîrșirea acestui album DCD își aduc contribuția Sarah Bukley, Andrew Beesley - viola; Alison Hanling, Rebecca Jackson - violin și David Navarrosust - voce. Alte piese remarcabile: IN THE KINGDOM OF THE BLIND (o sugestie la celebra povestire "Țara orbilor" a lui H.G. Wells?), CHANT OF PALADIN, SONG OF SOPHIA, MOTHER TONGUE și ULLYSES.

Pe AION, albumul din 1990, latura "morbidă" se estompează, melodiile fiind mai scurte și mai vesele. Cîteva piese sînt reluări din bucăți clasice și liturghii medievale cum ar fi: THE SONG OF THE SYBYL (versiune catalană din sec. XVI) și SANTA RELLO (dans italian al sec. XIV). Ultima melodie, RADHARC are influențe arabe, direcție care se accentuează

DEAD CAN DANCE

odată cu albumul INTO THE LABYRINTH (1993) înregistrat de asemeni, în studioul-biserică din Irlanda. YULUNGA susține această idee, dar varietatea tipică muzicii DCD este obținută prin acest amalgam de influențe bulgaro-irlandezeo-arabe-șamd care sînt dificil de de identificat pentru neavizați, fără o precizare explicită... Oricum creațiile DCD sînt foarte apreciate în rîndul muzicienilor din aria metalului greu și foarte greu, deși ele au o cu totul altă factură...

În concert, grupul DCD este exigent: rămîneți așezați și abțineți-vă să fumați!-Acesta nu este "un capriciu de staruri" (ei sînt niște anti-staruri prin excelență), ci realizează condițiile necesare acelei comuniuni pe care grupul caută să o realizeze cu publicul. B. Perry afirmă că "singura noastră religie este altruismul. Dorim să împărțim maximum de emoții... și reclamăm liniștea pentru o reală apreciere. Elementul de liniște, ca reflectare a sunetului, devine muzică."

Cînd Lisa Gerrard apare pe scenă, îmbrăcată într-o rochie lungă, albă, cu chipul palid, hieratic, ai putea spune că întrevezi o fantomă... Ea rareori cîntă în limba engleză, cel mai adesea folosind o limbă pe care o inventează, acesta fiind un alt element al "non-spațiului" și "non-timpului" în care se situează DCD.

TOWARD THE WITHIN (1994) este un album live bazat mai mult pe INTO THE LABYRINTH și reprezintă același amestec straniu, al unei muzici aparte, incasabile - fuziune chinuitoare a tuturor culturilor lumii cu un substrat ieșit din Evul Mediu...

PS Mulțumiri lui Săgeată (tipul cu casete "bestiale" din Romană) care mi-a recomandat pentru prima dată DCD.

Dănuț BĂRĂGAN & Remus CERNEA

HALTA

Recunosc, sînt un individualist, poate chiar elitist. Citindu-l pe Orwell, îmi zic: "Toți oamenii sînt egali, dar unii sînt mai egali decît alții." Îmi spun că sînt superior celui cu mai puțină știință de carte. Probabil că așa gîndesc mulți dintre cei care citesc aceste rînduri. Însă există lucrări care te fac să te reconsideri, să simți că excelența nu-i totul, că și integrarea în societate contează, că pînă nu înveți să dai, degeaba știi să iei/ să cîștigi/ să acaparezi. În această categorie intră și romanul "Halta".

Scris într-o perioadă de maximă încordare a relațiilor est-vest (criza rachetelor cubaneze începută în 1961 și avînd apogeul în octombrie 1962, începerea tatonărilor pentru ce avea să fie mai apoi Războiul din Vietnam), romanul militează pentru o politică pacifistă, pentru toleranță. De fapt, "Halta" este povestea lui Enoch Wallace - combatant în Războiul de Secesiune, iar apoi devenit cvasi-nemuritor - ce încearcă să-și găsească locul. Însă acest lucru nu-i chiar atît de simplu precum pare, căci oamenii îl resping ca pe ceva anormal, iar exterii - făpturile extraterestre care îi tranzitează casa, devenită haltă pe un drum galactic - în ciuda bunăvoinței, nu îi pot oferi acel sentiment al apartenenței la o comunitate.

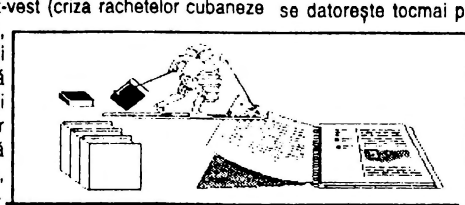

vitrina cu ilustrații

Interesantă este locația în care se desfășoară această poveste: o zonă agricolă în paragină, în care oamenii, deși este 1964, continuă să trăiască ca în secolul XIX. Gîndiți-vă cîte romane SF bune își plasează acțiunea într-un astfel de mediu liniștit, bucolic chiar. Însă alegerea cadrului nu este întîmplătoare, fiind de fapt una dintre multele modalități prin care Simak își exprimă credința că industrializarea nu este neapărat ceva benefic.

Deși "Halta" cuprinde și acele teme foarte gustate de publicul american (conflictul nuclear generalizat, integrarea Pămîntului într-o federație galactică a neamurilor ce au ajuns la un anumit nivel tehnologic și etic, etc.), viziunea personală a autorului și stilul în care este scrisă lucrarea mă fac să cred că "Halta" ar fi obținut și premiul Nebula dacă acesta ar fi existat în 1963.

"Halta" este o lucrare admirabilă, care probabil va satisface gusturile multor cititori. Pe unii, prin artefactele și ideile SF bulversante, pe alții prin conotațiile etice și filosofice deosebite, pe unii prin sensibilitatea și căldura pe care autorul o pune în abordarea problemelor personajelor, pe alții prin plotul abil condus. Dar cu siguranță îi va contraria pe mulți prin problematica teologică. Căci Simak crede în *existența* unei Dumnezeiri. Și-o închipuie ca fiind o forță inerentă Universului, precum celelalte patru dovedite, și care face același lucru în cazul făpturilor cugetătoare; le leagă, le ține împreună. Schisma, ruperea coeziunii la nivel galactic, se datorește tocmai pierderii Talismanului, un artefact care face legătura între ființele materiale și forța spirituală (trimitere directă la Chivotul Legii din Vechiul Testament). Toată cunoașterea, toată bogăția, toată frumusețea, TOTUL este deșărtăciune, fără pace sufletească, parcă ar spune Simak. Și poate așa este. Sau poate nu...

Despre varianta în limba română a *Haltei* se poate spune că beneficiază de o interesantă prefață realizată de Mihai Dan Pavelescu și de traducerea excelentă a lui Mihail Samoilă, dar și de numeroase greșeli de tipar și de o copertă cel puțin neinspirată (cum spunea cineva la Buzău, este suficient să compari ilustrația versiunii în limba engleză cu cea a variantei românești ca să-ți dai seama de diferență).

Prin această carte, adevăratul debut al scriitorului pe piața românească, "Inginerii Cosmosului" fiind o lucrare fără pic de strălucire, Clifford D. Simak se dovedește un romancier bun, care pe lîngă talent de narator, imaginație debordantă și stil, are și altceva; în cazul lui Asimov, Clarke și a multor altor autori de SF, nu reușești să le descoperi sufletul lecturîndu-le opera; ai senzația că dincolo de povestirea propriu-zisă nu se află nimic. La Simak nu-i așa; îți dai seama că în spatele romanului se ascunde un om ca și tine, cu probleme și bucurii și slăbiciuni. Un om care în 1988 a plecat dintre noi.

Cătălin TENIȚĂ

POȘTA FĂRĂ 81

RADU HARAGA (Iași) - 1. Ne informează că schița „Ceața" constituie debutul său literar și că deși refuzată în urmă cu 6 luni acum are „neplăcuta surpriză" să o vadă publicată într-un nr. special Pozitronic. Precizare - a) citește încă o dată răspunsul de atunci de la Poșta redacției; b) refuzului de atunci îi datorezi premiul de la Botoșani, posibil cel de la Craiova, sau nu?.

2. Pentru „Ultimul concurs SF al anului '95 " nominalizările sînt făcute de Florin Mircea Tudor, dacă el zice da e OK;

3. Problemele materiale pe care le au prietenii tăi trebuie să și le rezolve singuri la tel. 01/3129945; cîndva o să aibă și el un medalion, dacă e cine cred eu că este îl citez: „poate atunci cînd povestirile mele vor deveni realitate ";

4. Problema găștii de la JSF e discutată și e răs-discutată: există o gașcă, îi publicăm, îi vom publica. Dacă dorești cifre le poți afla din banca de date a lui Michael Haulică, dacă ai puțină răbdare chiar din JSF;

5. Axa București-Ploiești nu există - n-ai tu un prieten din Iași care a publicat 6 texte?, eu personal am publicat numai 4 și cred că am și spațiu și suficiente texte de publicat;

6. Din păcate *Fiică a întunericului* nu-l consider text horror.

7. Ceea ce face Remus în rubricuța lui e treaba lui, deocamdată rubrica prinde, are succes și chiar colaboratori, dacă vrei, poți să-l ajuți pentru partea de muzică electronică - nu, nu cred că muzica electronicăe mai aproape de SF decît rock-ul, în SF intră tot ceea ce doresc să intre cei care simt SF;

8. Și frații Nanu au fost prezentați, dacă știi despre scandalul cu TVR, deduci de ce le-am acordat așa puțin spațiu - apropo, spațiul costă și se numește reclamă;

9. O să publicăm lista;

10. Părerile tale despre povestirea lui Liviu, sînt părerile tale; faptul că participă e altă chestie - nu el acordă premiile, el organizează și participă fiindcă este printre puținii scriitori din generația asta care scrie horror. Premiile sînt acordate de fani.

Mirel Floricică (Galați) - Prima povestire propune o istorie a omenirii deosebit de interesantă. Subiectul în sine nu-i foarte nou, Olaf Stapleton a scris FIRST MAN, LAST MAN în urmă cu peste cincizeci de ani. Un imperiu slovac am și eu, într-o nuvelă ("În metrou") care n-a fost încă publicată. Deși ideile sînt interesante, nu au forma corespunzătoare. Inventează o intrigă, niște personaje și strecoară în ea istoria. "Legenda omuleților verzi" e frumoasă, dar meritâ rescrisă. "Legenda lui Nosckri-chavitaru-nabilar" seamănă prea mult cu "Născut din bărbat și femeie", a lui Matheson. Versurile dovedesc că ai talent (mai ales în "Un ciocan și niște cuie" și "Vis de robot"). Din nefericire, mai trebuie să lucrezi zdravăn la texte. Forma literară n-a atins nivelul ideilor pe care le ai. Nu te descuraja și continuă.

Adrian BĂNUȚĂ & Liviu RADU

ORELE SIGMA

Cu sprijinul lui Florin Ionescu, președintele Fundației pentru Tineret a județului Neamț, Dan Popescu a reușit să pună în aplicare o ideea mai veche și anume organizarea unei întîlniri axată strict pe problemele creatorului de SF.

Printre problemele ce se vor fi discutat (la ora cînd citiți aceste rînduri): de ce anume este nevoie pentru formarea unui scriitor de SF, de unde-și ia ideile și cum le folosește, psihologii și mentalități specifice relațiilor cu fandomul și cu societatea, ce poate oferi și ce oferă scriitorul de sefe.

Deja o parte din comunicările ce vor fi (fost) susținute cu această ocazie (cele semnate de Ionuț Bănuță, Aurelius Belei, Mihail Grămescu, Michael Haulică, Cătălin Ionescu, Dănuț Ivănescu, Victor Martin, Ana-Veronica Mircea, Dodo Niță, Mihai Samoilă) sînt/au fost în curs de tehnoredactare pentru fanzinul SIGMA.

Detalii despre cum a decurs sesiunea de comunicări, precum și comunicările vor putea fi citite în fanzinul SIGMA. Și bineînțeles în săptămînalul vostru favorit de sefe.

Dan Popescu va prezenta/a prezentat argumente pro- și o schiță pentru un manual de scriitură cu ce rezultate vom/veți vedea.

Vor participa/au participat reprezentanți ai cenaclurilor din Est.

FESTIVALUL QUASAR

În perioada 12-14 mai a.c. va avea loc la Iași Festivalul cu același nume și cu următorul program:

VINERI

16.00 Deschiderea oficială.

18.00 Sesiune de comunicări: "H. G. Wells în mașina timpului"; coordonator - Ion Hobana;

20.00 Spectacol-concurs de muzică electronică.

22.00 Cenaclu de noapte.

SÎMBĂTĂ

10.00 Obiect științific și subiect science fiction; conferențiază Florin Munteanu;

12.00 Vitrina publicistică și editorială;

18.00 SF - media: emisiuni de SF la radio și TV.

20.00 Cafenea literară: condiția creatorului de science fiction.

DUMINICĂ

10.00 Ședința cenaclului "Quasar": lectura textrelor premiate;

12.00 Festivitatea de premiere.

Pînă la ora actuală juriul pare să fie alcătuit exclusiv din Lucian Merișcă. (În ultima clipă am mai aflat, neoficial că e posibil ca și M.D. Pavelescu să jurizeze.)

Pentru expoziția de arte vizuale lucrările pot fi aduse personal sau printr-un reprezentant pînă în prima zi a festivalului.

Manuscrisele participante la concursul de literatură nu se restituie. Lucrările premiate rămîn (eventual prin contract) pe o perioadă de patru luni la dispoziția juriului care se obligă să încerce să le publice.

În limita posibilităților organizatorii vor încerca decontarea unei părți a cheltuielilor de deplasare a participanților, dar aceștia trebuie să fie pregătiți să suporte din propriul buzunar cheltuielile de transport, masă și cazare, precum și o taxă de participare.

FESTIVALUL SEGRA

Societatea creatorilor S.F. SEGRA organizează în perioada 19 - 21 mai 1995, Festivalul-concurs SEGRA '95 și aniversarea a 10 ani de la înființare.

Manifestarea va avea loc la Casa Tineretului și va consta într-un concurs de proză SF și fantastică, grafică, pictură, colaj, caricaturi, metaloplastie și sculptură SF.

Textele pentru concurs vor fi primite pînă la data de 12 mai 1995, data poștei și vor fi semnate cu motto. Într-un plic separat cu același motto vor fi introduse numele și adresa concurentului.

Prozele cîștigătoare vor fi recompensate cu importante sume în bani și vor fi publicate în presa locală și în fanzinul cenaclului.

Relații: telefon: 049-42.88.19 sau 42.23.85.

Textele vor fi expediate pe adresa:

Mihaela Rădulescu, str. Trandafirilor, bl. 4, sc. A, ap. 15, Slatina.

PS Le reamintim pe această cale celor de la Segra: nu au trimis încă nici diplomele nici sumele de bani cuvenite pentru premiile de anul trecut.

Tiță Nicolae este rugat să ne sune miercuri, 10 mai, ac la redacție, după ora 16.

FESTIVALUL V. COLIN

Se pare că va avea loc la sfîrșitul lunii 27-28 mai sau 3-4 iunie . Se vor ține comunicări despre fantastic în opera lui Colin și despre elementul hard în sefeul autohton. Concursul de proză are ca termen data de 20 mai, textele trebuie să fie sub 20 de pagini și semnate cu motto, iar numele și adresa participantului trebuie să fie introduse într-un plic sigilat care să însoțească textele. Se va organiza și un concurs de Bandă desenată de o planșă avînd tema "Divertisment pentru vrăjitoare".

FESTIVALUL REGII NISIPURILOR s-a amînat pentru a se evita suprapunerea cu orele SIGMA. Informații suplimentare: 041-635325 - Dragoș.

Ce mai vedem la TV? (8 - 14 mai)

Luni 8 mai

11.00-21.00: Galeria monștrilor (d.a.) Cartoon Network

16.00 Ilona Christsen talkshow: RTL; Tema: exorcismul

0.20 Cina singeroasă (H, SUA, 1987): RTL 2; Cu: R. Burks

Marți 9 mai

0.35 Povești de teroare (H, SUA, 1961): SAT 1; Trei povestiri inspirate după E.A. Poe: 1) „Mosela" (cu Maggie Pierce);2) „Pisica neagră" (cu Joyce Jameson); 3) „adevărul în cazul Valdemar"

Miercuri 10 mai

16.00 Ilona Christsen talkshow: RTL; Tema: reîncarnarea

0.00 Blestemul (H, Germania, 1988): ARD

4.45 Fantoma răzbunătoare (th): Antena 1

Joi 11 mai

11.25 Roboman : Antena 1

Vineri 12 mai

23.25 Factorul astral - 976 Evil II (H, SUA,1991): KABEL 1

1.20 Skeeter (SF, SUA,1991): PRO 7

Sîmbătă 13 mai

21.15 Incredibila poveste a lui Mrs. K (F, SUA, 1981): Super RTL; cu Lily Tomlin

0.15 Obiectul din altă lume (SF, SUA, 1982; cu K.Russel)

5.40 Călătorie înapoi în timp (SF-co, Canada, 1987) PRO 7

Duminică 14 mai

17.40 Incrdedibila poveste a lui Mrs K (F, SUA, 1981): Super RTL (r); cu Lily Tomlin

21.00 Portretul lui Dorian Gray (F, 1945): TNT; Regia: A. Lewin; cu: George Sanders, Hurt Hartfield, Angela Landsbury; film inspirat de romanul lui Oscar Wilde

Seriale:

„A fost odată... Cosmosul" (da): 3 sat: Ma: 17.35

Alf (co):" TELE 7 abc:L:13.30 (r.ep 18);"PRO7: L-V: 20. 25 (r.L:7.05, Ma:6.50. Mi: 6.50, J:7.05, V:7.05)

„Androida/Femeia bionică": RETE4: L 2.25 ,Ma:2.10, Mi:2,10 (r. 4.00),J:3.25, V:3.40, S:2,25, D:3.35 (r. 7.30)

Aventurile tînărului Indiana Jones: TF1: S: 16.45

„Batman" (da): Italia 1: D: 7.30;"PRO 7:D:11.35

„Călărețul cu sabie și șerifii stelelor" (da): Antena1 (ep. 7): S: 8.30 (ep.9)

„Dosarele X" (F-p, SUA, 1993): PRO 7; V:22.10 (ep 3: Umbre)

„Femeia fantastică":" TELE 7 abc:J:20.00 (r.V: 14.30);"RETE 4:z (ex D): 16.20

„Înapoi în trecut": RTL: D: 12.30

Highlander:"Italia 1: z:17.30; M6: Mi:16.35

Hulk (SF, SUA, 1987):J:12.40 (ep1: Ultima luptă); V:12.40 (ep.2 Atingerea); r, JV:18.00 (cu Lou Ferrigno)

Kitt: TEKE 7 abc: J:21.35 (ep. 23), r.V: 11.05

Louis și Clark: Noile aventuri ale lui Superman: M6:Ma:21.50

Lumea de dincolo: RAI UNO: Mi:11.05

„Omul din Atlantis" (SUA, 1977): PRO 7: D: D 13.20 (ep. Mudworm)

„Salutări din lumea cealaltă" (ep. Proverbele lui Rodney) (SUA, 1990): RTL 2: J: 3.15

„Superman": "PRO 7: V: 21.15 (r.S: 14.05

"Italia 1: S,D - 6,7 mai:11.30

„Noile aventuri ale lui Superman": M6; Ma: 21.50

„Star Trek. Noua generație" (SUA): TVR 1: f. D.: 17.50 (ep. 74); SAT1: V15.55 (ep1: Întîlnire într-un punct îndepărtat),S:15.50 (ep2 Fairpoint Station)

„Supreboy": "PRO 7:D:12.55; "Italia1: S,D:11.30 (r.D.:6.30)

„Time Trax" (SUA,1993): L-J:15.55 (J: ultimul episod)

Vampirul Ketchup (da): 3 sat: V;17.05

Legenda:

SF- Science Fiction; H- Horror; F - Fantastic, a- aventuri/acțiune; th - thriller; p - polițist; er - erotic. co - comedie; w - western; da - desene animate

L, Ma, Mi, J, V, S, D - zilele săptămînii

f- fiecare, z - zilnic; ex - exceptînd; r- reluare

Selecție realizată de Ioan Pavelescu

Buzoienii de la Geneze au expediat din imprimanta color al treilea număr al Fanzinului Pozitronic. Amănunte săptămîna viitoare.

Editura Teora editează un roman al insolitului cuplu Asimov-Silverberg: Băiețelul cel urît, 2990 lei,272 pag.

Florin Adrian Roșie (Craiova) - Ne bucură consencvența cu care ne scrii. Și frecvența. Și umorul. Și modul în care pui problemele. Și faptul că în general ai dreptate. În ceea ce privește grafica, nimeni după ce l-a văzut pe Giger nu mai poate desena ca înainte. Îmi pare bine că ți-a plăcut numărul cu Dick, pentru că "l-am muncit" zdravăn. I-am pasat lui Mihai mesajul despre underground. Și nouă ne-a venit ideea unui almanah, dar nu ne-au venit și banii... Recenzia este destul de pertinent scrisă, dacă n-ar fi excesiv de împănată de construcții lexicale inabile ca de exemplu: "demonstrează mai pe deplin". Mai trimite, tot scriind vei progresa și vei ajunge să fii publicat. În măsura în care ne va permite spațiul tipografic și după ce-ți vom "repara" recenzia e posibil să o publicăm.

Vlad Popa (Cîmpulung Moldovenesc) - Principala lipsă a textelor trimise este tratarea extrem de confuză a ideii pînă la sufocarea ei definitivă (mai ales în cazul "Tunelului..."), dar mai există și repetiții de-a dreptul enervante și exprimări puerile și stereotipii. Există însă și ceva care mă face să te îndemn să-mi mai trimiți. Și încearcă (înainte de a te apuca de scris) să-ți faci un plan al povestirii: te va ajuta la clarificarea ideii.

MELO-POST SCRIPTUM

Dănuț BĂRĂGAN (Tulcea) - Bieți oameni supuși instinctelor și sentimentelor! Senzația pe care ți-o dă existența mea nu are nici o importanță, ca și "cadoul" pe care mi-l faci: o castană. Întreaga noastră planetă nu posedă ceva care să mă poată interesa, așa că fă acest gest umanitar cu alții... Trecînd la "serioase", m-a bucurat scrisoarea ca și faptul că admiri TIAMAT, MY DYING BRIDE, MOODY BLUES & RENAISSANCE. Despre Magma am aflat chiar din ghid. Despre cei enumerați nu dețin date, dar caut despre Janis Joplin, Jefferson Airplane și Grateful Dead. Oricum, CHRISTOS N-A ÎNVIAT!

Radu Haraga (Iași) - Din moment ce o groază de piese și albume rock au o tematică SF, afirmația că muzica electronică ar fi, de fapt, cu vreo 20.000 de leghe mai aproape de SF decît rockul, poate fi ușor respinsă... Jean Michel Jarre, am mai spus-o, e "mare", o să-l includ și pe el la "Muzica sferelor", (sincer m-ai mîhnit numind-o "varza aia"...) deși are și o serie de elemente comerciale în creația sa care îl compromit. Greșești enorm cînd estimezi la superlativ un album Vangelis, în defavoarea lui RUST IN PEACE - MAGADETH, comparația fiind superfluă și se vede că nu l-ați înțeles pe acesta din urmă... Recidivezi cînd întrebi "de ce merită Zappa mai multă atenție decît frații Nanu?" Frații Nanu vor fi prezenți în MS, dar ei creează "muzică bună". ATÎT! Însă, Zappa și fenomenul rock reprezintă mult mai mult decît o simplă muzică sau un stil oarecare. Poate va veni vremea să înțelegeți asta. Eu am realmente nevoie de sprijin pentru a menține MS și, deci, orice material sau informații despre creații muzicale de valoare cu tematică SF îmi poate fi de mare ajutor.

BI & Q